



10 ΜΑΪΟΥ, 1863.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 25.

Η ΣΙΔΗΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

ΙΣτήν χώραν τῶν ἀπεράντων χει-
μώνων ἐβασίλευεν ἡ ἡγεμονίς Βαρ-
σελ, ἐπονομασθεῖσα ἡ Σιδηρᾶ βασιλίσσα.
Ἡ ὑπερφυσική της δύναμις, ἡ περὶ τὴν χρῆσιν
τῶν ὀπλῶν ἐπιδεξιότης της, ἡ ταχύτης τῶν ἀπο-
φάσεών της καὶ ἡ ἀκαταδάμαστος ἐνεργητικότης
της θελήσεώς της τὴν κατέστησαν προμερᾶν εἰς
ὄλους τοὺς γείτονας ἡγεμόνας, πολλοὶ τῶν ὀ-
ποίων ἐκλίνον τὸν ἀύχονα ὑπὸ τὸν σιδηροῦν
βραχιονά της. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ὠραιότης της ἐξι-
σοῦτο μετὰ τῆς ἀνδρίας της καὶ ἦτο κάτοχος ἀ-
μετρούτων θησαυρῶν, οὐκ ἐλείπον ποτὲ ἀπὸ τῆν
αὐλῆν της μνηστῆρες, τρέχοντες ἐκ τῶν πλέον ἀ-
πομεμακρυσμένων μερῶν, οἵτινες διεδέχοντο ἀλ-
λῆλους, θέλοντες νὰ δοκιμάσωσι τὴν δύστην των
καὶ νὰ ἀποκτήσωσι ταύτοχρόνως δόξαν, τύχην
καὶ ὠραιότητα.

Εἶχεν αὕτη κηρύξει δημοσίως εἰς ὅλον τὸ κρά-
τος της ὅτι, ὅστις ἤθελε τὴν νικήσει εἰς παρά-
δοξόν τινα μάχην, ὅχι μόνον ἤθελεν εἶχει τὸ ἐ-
λεύθερον νὰ τὴν νυμφευθῆ, ἀλλ' ἀκόμη νὰ λάβῃ
ὑπὸ τὴν διάθεσιν του ὄλους αὐτῆς τοὺς θησαυ-
ροὺς καὶ τὰ πλοῦτη, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦγε πρίγκηψ
βασιλεύων καὶ νὰ μὴ ἔχη ἡλικίαν ἀνωτέραν

τῶν τριάκοντα ἐτῶν. Αὕτη μόλις εἰσῆρχετο εἰς
τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, καὶ
ἤδη ἰσαριθμούς ἠρίθμει νίκας· ἐν τούτοις ὑπῆρ-
χον στιγμαὶ, καθ' ἃς μετανόει· διότι ὑπερήρετο
διὰ τὴν ἰσχὺν τῶν βραχιόνων της, καὶ ὑπεσγέθη
ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας της νὰ νικηθῆ ἐθελου-
σίως ὑπὸ τοῦ πρώτου ἱππότη, ὅστις ἤθελε τῆ
ἀρέσει.

Ἐκατὸν λεύγας μακρὰν τῆς διαμονῆς της ἐβα-
σίλευε νέος τις πρίγκηψ, ὅστις πρὸ ὀλίγου καιροῦ
εἶχε χάσει τὸν πατέρα του. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ
πρίγκηπος τούτου ἔλαμπεν ἡ ἀδελφή του, νέα
πριγκήπισσα φημιζομένη πανταχοῦ διὰ τὴν ἀγ-
γελικὴν της ὠραιότητα, διὰ τὰς ἐξαιτίας χά-
ριτάς της, αἵτινες ἦσαν ἡ ἀντανάκλασις τῆς
καλλίστης ψυχῆς της, διὰ τὴν ἀναλλοίωτον γλυ-
κύτητα τῶν τρόπων της, καὶ τέλος διὰ τὴν πρὸς
τοὺς πτωχοὺς χριστιανικὴν της ἀγάπην, πρὸς οὓς
διένειμεν ἀφειδῶς ἕως καὶ αὐτὰ τὰ κοσμήματά
της. Καὶ ὁ μὲν πρίγκηψ ἐκαλεῖτο Γοδόφρηδος,
ἡ δὲ πριγκήπισσα Ῥοζεμόνη.

Ὁ Γοδόφρηδος ἤκουε συχνὰ νὰ γίνεταί λόγος
περὶ τῆς ἐξαιτίας ὠραιότητος τῆς Σιδηρᾶς βα-
σιλίσσης· τὴν ἠγάπησε λοιπὸν καὶ ἐπεθύμησε
νὰ τὴν ἀποκτήσῃ σύζυγόν του, καθόσον μάλιστα
αὐτὸς ἦτο πρᾶξ· τὸν χαρακτήρα καὶ ἀσθενῆς τὸ
σῶμα. Ἀπὸ τίνος καιροῦ ἡ ἐπικράτειά του ἐλεη-
λατεῖτο ὑπὸ τῶν περιπλανωμένων ἱπποτῶν, οἵ-
τινες ὠρελήθησαν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς
του διὰ νὰ περιφρονῶσι τὴν μικρὸν ἐξαθηνῆ-

σασαν Ιγγών του υιού. « Η σιδηρά αυτή ώραίότης γδύνατο νά τόν επαναφέρη εἰς τόν θρόνον σου, καί νά ἐπεκτείνῃ μάλιστα τά ὄρια τοῦ βασιλείου σου· πλὴν δὲν ἐτόλμα νά παρουσιασθῇ, διότι ἐγνώριζε τὰς συνθήκας τῆς πάλης, καί αἱ συμφωνία αὐταὶ ἀπεῖχον πολὺ τοῦ νά παρέξωσιν εἰς αὐτὸν βεβαίαν καὶ εὐκόλον νίκην.

Εἰς ἐκ τῶν περιπλανωμένων τούτων ἱπποτῶν, εἰσορμήσας μετὰ διακρίσεως πολέμιστὰς εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πρίγκιπος, προῦχώρει ταχέως πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, καταβάλλων καὶ ἀνατρέπων κατὰ τὴν νικηφόρον πορείαν του πάντας τοὺς ἀνδρείους, οὓς ἀντέταττεν αὐτῷ ὁ Γοδόφρῆδος. « Ἦτο δὲ οὗτος εἰς ἐκ τῶν πριγκήπων τοῦ «Ρήνου, Σιγηβέρτος καλούμενος, ὅστις μόλις εἶχε φθάσει εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, πλὴν ἡωριότητος του ἐξισούτο μετὰ τῆς ἀνδρίας του, καὶ ἐλογίζετο ὁ ῥωμαλεώτερος καὶ ὁ μᾶλλον γενναϊόψυχος τῶν πολέμιστῶν τοῦ τότε καιροῦ. «Ὁ Γοδόφρῆδος, πλήρης ἀπελπισίας, τῷ ἀπέστειλε πολλοὺς κήρυκας εἰρήνης φέροντας πρὸς αὐτὸν πλοῦσια δῶρα, ὑποσχόμενος ταυτοχρόνως νά τῷ πληρώσῃ σημαντικὴν ποσότητα χρυσοῦ, ἂν συγκατετίθετο νά ὀπισθοδρομήσῃ.

« Εἶπατε εἰς τὸν Κύριόν σας, ἀπεκρίθη ὁ Σιγηβέρτος, ὅτι δὲν ἤλθον ἐδῶ με σκοπὸν νά πλουτήσω δι' ἐξόδων του· εἴαν δὲν με ἐδέχετο ὡς ἑλθόν, δὲν θά ἄφηνον νά πέσῃ οὐδὲ θρῖξ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδρείων τούτων ἱπποτῶν. Εἶμαι θιασώτης τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας του, καὶ ἂς μὴ με νομίση ἄθεον, διότι ἡ μήτηρ μου ἦτο καλὴ Χριστιανὴ, καὶ ὁ υἱὸς τοιαύτης μητρὸς δὲν εἶνε δυνατόν νά ᾔνη ληστής. Δὲν δέχομαι τὰ δῶρά του· τοῦτο μόνον ἐπεθύμουν νά ἐλάβω μίαν συνομιλίαν μετ' αὐτοῦ, ἐντὸς τῆς αὐλῆς του μάλιστα. Ἄς με δεχθῇ ὡς φίλον, καὶ ἀμέσως θέλω λογιθῆ ὁ πιστότερός του ὑπερασπιστής. »

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔθεσαν τὸν Γοδόφρῆδον εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀνησυχίαν· ἔβλεπεν εἰς αὐτοὺς ὑποκρυπτομένην ἐνέδραν, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ξένος πρίγκιψ εἶχε κατὰ νοῦν νά τὸν φονεύσῃ καὶ νά σφετερισθῇ τὸν θρόνον του. Ἐζήτησε δύο ἡμέρας διὰ νά σκεφθῇ, καὶ αὐταὶ τῷ παρεχωρήθησαν ἡ ὑπόθεσις καθυπεβλήθη εἰς σύσκεψιν ἐν ἰδιαιτέρῳ συμβουλίῳ, συγκειμένῳ ὑπ' αὐτοῦ, τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του. « Ἡ μήτηρ του, καθὸ σύζυγος ἥρωος, ἦτο γνώμη νά ἀντισταθῶσι μέχρι θανάτου, ἀλλ' ἡ «Ροζεμόνδη, λαβούσα τὸν λόγον, εἶπεν:

« Ἐάν ὁ Σιγηβέρτος ἐπωφθαλμία εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ τὰ ἀγαθά μας, ἤθελε κατακτῆσθαι αὐτὰ διὰ τοῦ πολέμου. Καθόσον κρίνω ἐκ τῶν περὶ

αὐτοῦ λεγομένων, συμπεραίνω ὅτι εἶνε εἰς εὐγενὲς ἱππότης, ἄξιός τοῦ νά ᾔνη φίλος τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἄφρου μάλιστα ὁμιλεῖ μετὰ τοσαύτης εὐλαθείας περὶ τῆς μητρὸς του, φαίνεται ὅτι ἐμπνέεται ὑπὸ ἀγνῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων. Ἄς ἐμπιστευθῶμεν λοιπὸν εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, τὰς ὁποίας θά ᾔνη ὑπόχρεως νά ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα. »

Οἱ φρόνιμοι οὗτοι λόγοι ὑπερίσχυαν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν ἐλεῖνο καὶ πολεμικὸν συγχρόνως συμβούλιον, καὶ ὁ Σιγηβέρτος προσεκλήθη ἀμέσως εἰς τὴν αὐλὴν.

« Ἡ ὑπόδογῃ ὑπῆρξε λαμπρά. «Ὁλοι οἱ ὑπῆκοι τοῦ ἡγεμόνος ἐνεδύθησαν τὰς ἐπιστήμους στολάς των, διὰ νά ὑποδεχθῶσιν ἀξίως τὸν γενναῖον ἐκεῖνον πρίγκιπα. Αὐτὸς ὁ Γοδόφρῆδος, προηγούμενος τῶν σωματοφυλάκων καὶ τῶν σαλπικῶν του καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος καὶ ὑπὸ πολυαριθμοῦ συνοδείας θεραπόντων, ἐξῆλθεν εἰς προῦπάντησίν του μέχρι τῆς τελευταίας πύλης τοῦ φρουρίου του.

« Ὁ Σιγηβέρτος, παρατηρήσας αὐτόν, ἔσταμάτησε τὸν πολεμικὸν ἵππον του, ἐπέξευσεν, ἔκαμψε τὸ ἐν γόνυ καὶ ἡσπάσθη τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ Γοδόφρῆδος, ἐμψυχωθείς ὑπὸ τοῦ ἀδόλου ἤθους καὶ τῆς ἀδελφικῆς εἰλικρινείας τοῦ νέου ἥρωος, ἐνιγκαλίσθη αὐτόν, τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἐσυνώδευσε μέχρι τῆς αἰθούσας τοῦ θρόνου, ἐπιδομούντων τῶν αὐλῶν καὶ τῶν σαλπικῶν.

Δὲν ἐχρηιάσθησαν περισσότερα τῶν δέκα κελῶν εἰς τὸν Σιγηβέρτον διὰ νά κατακτῆσθαι ὅλων τὰς καρδίας. Τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐκαμπτον ἀνάστημά του, ἐξέχον μετὰ ὄλων τῶν περικυκλούντων αὐτόν ἱπποτῶν, ἡ νεανικὴ καὶ ταυτοχρόνως ἀρειμάνιος μορφή του, πρὸ πάντων δὲ τὸ κυανοῦν, τρυφερόν καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα του, διότι προήρχετο ἐκ τῶν μυρμικτηρῶν θαλάμων τῆς καρδίας του, ἦσαν τόσαι μαρτυραὶ ὑψηλῆς καταγωγῆς καὶ ἐξόχου εὐγενείας. Ὁλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ, καὶ πᾶς τις ἐζήτηε τὸ βλέμμα τῆς «Ροζεμόνδης διὰ νά παρατηρήσῃ ὅποιον ἀποτέλεσμα ἤθελε προξενῆσαι ἐπ' αὐτῆς ὁ ὥραϊος ἐκεῖνος ξένος· ἀλλ' ἡ «Ροζεμόνδη δὲν ἦτο εἰς τὴν αἴθουσαν, διότι τοῦτο ἦν ἐναντίον τῆς ἐθιμοταξίας. Λαβούσα τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔστατο εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσας ἀπέναντι τοῦ θρόνου ἐπὶ βήματός τινος, κεκαλυμμένου ὑπὸ πλοῦσιων παραπετασμάτων ἐκ βελούδου καὶ χρυσοῦ, ἐντρυνώσα χωρὶς νά ᾔνη ὀρατὴ εἰς τὴν θέαν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Σιγηβέρτου.

Πάραυτα ὁ Σιγηβέρτος, ἐγχειρίζων τὸ βαρὺ ξίφος του εἰς τὸν βασιλέα, εἶπεν: « Ἐκλαμπρότατε, ἐπιθυμῶ νά συνομιλήσωμεν ἰδιαιτέρως. »

« Ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ὑποχωρήσεως, καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἡ αἴθουσα ἐμεινέ κενή· ἡ «Ροζεμόνδη μόνη τοὺς ἤκουεν. « Εἶμαι ὁ Πρίγκιψ Σιγηβέρτος, εἶπεν ὁ νέος ἱππότης, υἱὸς τῆς βασιλίσσης Σιεγμίλδης καὶ τοῦ βασιλέως Οὐϊτκίνδου, ἐκ τῆς εὐλογημένης χώρας τῆς μεταξὺ τοῦ «Ρήνου καὶ Μείνου· ἡ μήτηρ μου μετ' ἐμαθὲ νά πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὁ πατήρ μου νά μάχωμαι. Πολλάκις ἡ μήτηρ μου (ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν της!) με ὠμίλησε μετ' ἐπαίνων περὶ τῆς πριγκηπίσσης «Ροζεμόνδης τῆς ἀδελφῆς σας, βεβαιούσά με ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησίς της ἐξισούται μετὰ τὴν ώραίότητά της. Ἦδυνάμην νά πέμψω ἀπεσταλμένους διὰ νά ζητήσω τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ἐπεθύμουν νά νυμφευθῶ ὡς ὁ πατήρ μου, ὅστις ἀπέκτησε τὴν γυναῖκά του διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς σπάθης του. Ἐκίνησα λοιπὸν μετὰ διακρίσεων μου λογάδων· ἡ μήτηρ μου ἐκέκτησε μετὰ τὰς ἰδίας της χεῖρας τὸ περιγυμνώνιόν μου, καὶ ὁ πατήρ μου ἐσφυρηλάτησε τὸ ξίφος μου. Ἄλλὰ περὶ τὰ μεθόρια τῆς ἐπικρατείας σου προσεβλήθη ὑπὸ τετρακοσίων ἱπποτῶν σου, τοὺς ὁποίους μετὰ λύπης ἀπώθησα· πλὴν πιστεύσόν με ὅτι καὶ διπλασίους ἂν ἀπέστελλες κατ' ἐμοῦ, πάλιν δὲν θά ἠδύνασο νά με ἐμποδίσῃ τοῦ νά ἔλθω ἐδῶ διὰ νά θέσω τὴν καρδίαν καὶ τὸ στήμαμά μου εἰς τοὺς πόδας τῆς «Ροζεμόνδης.

— Καὶ διὰ τί δὲν μοι ἐγνώτιστοίσεις τὰ αἰσθηματά σου ταῦτα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεώς σου; ἀπεκρίθη ὁ Γοδόφρῆδος· πόσον εὐγενὲς αἶμα ἤθελε μείνει εἰς τὰς φλέβας σου! Πλὴν ἂς λησμονήσωμεν τὰ παρελθόντα· ἂν ἡ «Ροζεμόνδη σοὶ ἀρέσει, εἶνε ἀπὸ τοῦδε ἰδική σου.

— Θά τὴν ἀγαπῶ ἐκ καρδίας, ἀπήντησεν ὁ Σιγηβέρτος, καὶ τότεν εἰλικρινῶς καὶ πιστῶς, καθόσον θά ἦμαι βέβαιος ὅτι τὰ κῦτά τρέπει πρὸς ἐμὲ καὶ ἐκεῖνη αἰσθηματά. Ἄλλὰ διατί οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν τὴν εἶδον μέχρι τοῦδε; Ἄναμφισβότως οὐδεμία ἐκ τῶν γυναικῶν τῆς αὐλῆς σου δὲν θά ἐξισούται κατὰ τὴν ώραίότητά με αὐτήν· με φαίνεται δὲ ὅτι θά τὴν ἀνεγνώριζον μετὰ ξυγγίλων, καὶ μέχρι τοῦδε ἡ καρδία μου δὲν με εἶπεν ἀκόμη: « Αὐτὴ εἶνε! »

« Ὁ βασιλεὺς ἔκαμεν ἐν σημείον διὰ τῆς χεῖρός πρὸς τὴν «Ροζεμόνδην· πάραυτα δὲ τὰ ἐκ βελούδου καὶ χρυσοῦ παραπετάσματα τοῦ βήματος ἠνοίχθησαν, καὶ ἡ νέα ἡγεμονὶς ἐφάνη ἐπὶ τῆς αἰθούσας.

« Αὐτὴ εἶνε! » ἀνεφώνησεν ὁ Σιγηβέρτος, πίπτων εἰς τὰ γόνατα· καὶ μίαν μυστικὴν φωνὴν, ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῆς «Ροζεμόνδης ἐξεληλυθῆσα, τῷ ἀπεκρίθη: « Αὐτὸς εἶνε! »

« Ὁ Σιγηβέρτος ἔγεινε πλέον θεράπων τῆς «Ροζεμόνδης· τὴν ἠγάπησε πρὶν τὴν ἰδίαν ἀκόμη, καὶ ἀφότου τὴν εἶδε τὴν ἐλάτρευσε ὡς θεοῦτητα. Ἡ δὲ «Ροζεμόνδη, αἰσθανομένη ὅτι ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ εὐγενεστέρου τῶν ἱπποτῶν, παρεκάλει τὸν Θεὸν νά μὴ τὴν καταστήσῃ ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνα. Ἄλλ' ὅτε ἐνεφανίζετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου καὶ τὸ βλέμμα της συνηντᾶτο μετὰ τοῦ Σιγηβέρτου, οἱ ὀφθαλμοὶ ὄλων τῶν παρευρισκομένων ἐγαμηλοῦντο ὡς τεθαμβωμένοι ἀπὸ τοὺς ἀναθρώσκοντας σπινθήρας ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν δύο ἀστέρων.

Τέλος ὁ βασιλεὺς Γοδόφρῆδος, παρατηρήσας τὸν ἐκ βάθους καρδίας ἔρωτα, ὃν ἠθάνετο ὁ Σιγηβέρτος διὰ τὴν ἀδελφήν του, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν:

« Φίλτατέ μοι ἱππότα, καίτοι ἡ ἀπουσία τῆς «Ροζεμόνδης θέλει βυθίσει τὸ παλάτιόν μου εἰς τὴν νύκτα, διότι μετ' αὐτῆς θέλει συναπέλθει καὶ ὁ ἥλιος, σὲ τὴν παραχωρῶ ὁμῶς εὐχαρίστως, καὶ ἄμα ἐπανέλθωσιν οἱ ἀπεσταλμένοι πρὸς τὸν πατέρα σου, ἡ μήτηρ μου θέλει σὲ δηγῆσαι εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως εὐλογηθεῖσαν πιαστάδα. Ἄλλ' ἄμα ἀπελθούσης ἐντεύθεν τῆς «Ροζεμόνδης, ἡ μήτηρ μου ἀπαιτεῖ νά νυμφευθῶ, διὰ νά δώσω εἰς τὸν λαόν μου προσριλῆ βατίλισσαν καὶ νά ἀφήσω διάδοχον τοῦ θρόνου. Ἀκουσόν με λοιπὸν, φίλε, τὸν ὅποιον λογιζομαι πλέον ὡς ἴδιον ἀδελφόν μου.

— Κἄτι περισσότερον, ἀπεκρίθη ὁ Σιγηβέρτος· ὑπόσπονδόν σου.

— Ὅρκισθητι, ἐξηκολούθησεν ὁ Γοδόφρῆδος, ὅτι θέλεις πράξει πᾶν τὸ ἐπὶ σὲ διὰ νά με βοηθήσῃς νά λάβω τὴν χεῖρα τῆς ἡγεμονίδος, ἢν ἀγαπῶ.

— Ὅμνῶ εἰς τὸ ξίφος τοῦ πατρός μου καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς μου! ἀπήντησεν ὁ Σιγηβέρτος. »

Καὶ ἔδωκαν ἀλλήλοις τὸ φίλημα τοῦ φίλου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

Οἱ γάμοι τοῦ Σιγηβέρτου καὶ τῆς «Ροζεμόνδης ἐωρτάσθησαν μετὰ βασιλικῆς πρμπῆς. Ὁλοι αἱ νεάνιδες τῆς πόλεως παρέστησαν εἰς τὴν συνοδίαν τῆς χαριτωμένης νύμφης ὡς κυρία τῆς τιμῆς, διότι ὄλαι τὴν ἠγάπων, καὶ ἡ «Ροζεμόνδη ἐπροτίμα τὸν θίασον ἐκεῖνον τῆς στοργῆς καὶ τῆς ώραίότητος, ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ψευδοεἰς λαμπρότητας καὶ ἐπιδειξίεις τῆς αὐλῆς.

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς ὁ λαὸς τῆ ἔδωκε τὸ ἐπίθετον τῆς Μεταξωτῆς βασιλίσσης πρὸς ἀντίθεσιν τῆς Σιδηρᾶς βασιλίσσης, διότι τῆ φωνῇ καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἦσαν ἀπαλὰ καὶ γλυκέα ὡς τὴν μεταξάν.

Δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τοὺς γάμους, ὁ Σιγηβέρτος ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τοὺς βραχίονας τῆς φιλάτης τοῦ Ροζεμόνδης διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Γοδόφρηδον εἰς τὴν χώραν τῶν ἀπαράντων χειμῶνων, ὅπου τῷ ὑπεσχέθη δι' ὄρκου νὰ τὸν συνδράμῃ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Σιδηρᾶν βασιλίσσαν. Εἰς μέτρῃν ἡ Ροζεμόνδης ἐξήγησε τὰς τρυφερότητας λέξεις διὰ νὰ καταπέσῃ τὸν θυμοτερεπῆ σύζυγόν τῆς νὰ μείνῃ παρ' αὐτῆς.

« Ἀξιόσπαστός μου φίλη! ἀπεκρίθη ὁ Σιγηβέρτος, εἶσαι ἡ τιμὴ τοῦ λόγου μου· ἐπειδὴ δὲ εἶσαι πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὴν καρδίαν μου, πρέπει καὶ ἡ καρδία μου νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὸν λόγον μου. »

Καὶ μετὰ τὰ δάκρυα τῆς Ροζεμόνδης, ὁ Σιγηβέρτος καὶ ὁ Γοδόφρηδος, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ διακοσιῶν ἵπποτων, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν χώραν τῶν μακρῶν χειμῶνων.

Ἦτο συνήθεια ὡστε ὁ παρουσιαζόμενος ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης Βαρσέλ ἤρω, πρὶν διασαυρῶσθαι τὸ ξίφος μετ' αὐτῆς, νὰ ἀνεγείρῃ τὸ κράνος τῆς περικεφαλαίας τοῦ καὶ νὰ κλινή τὸ ἐν γόνυ. Μόλις ὁ Σιγηβέρτος ἐξελήρωσε τὴν συνήθειαν ταύτην, (διότι ὁ Γοδόφρηδος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκτεθῆ ὑπὸ τῆν χεῖρα τῆς βασιλίσσης), καὶ πάραυτα ἡ Σιδηρᾶ βασιλίσσα ὠχρίασε καὶ ἠρυθρίασεν· ἠσθάνετο δὲ μέγιστον κόπον ἐν ἑαυτῇ, θέλουσα νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας τῆς. Ἡ χεὶρ τῆς ἔτρεμεν ὄλονεν, καὶ εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τῆς μάχης τὸ ὄπλον τῆ ἐξέφυγε τὰς χεῖρας, αὐτὴ δὲ ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ νικητοῦ.

Μεγάλῃ καὶ ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ, διότι οἱ πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς βασιλίσσης ἐφοδοῦντο μήπως αὐτὴ ἔμενε διὰ παντός ἀγαμος.

Ὁ Πρίγκηψ Σιγηβέρτος, δώσας τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἡγεμονίδα Βαρσέλ, ὠδηγήθη εἰς τὸ φρούριόν τῆς ἐν μέσῳ τῶν φωνῶν τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἡχοῦ τῶν σαλπύγων καὶ τῶν κυμβάλων. Φθάσασα εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν ἵπποτων ἡ βασιλίσσα, εἶθεσε πλούσιον διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νικητοῦ, εἶτα δὲ, παρουσιάζουσα αὐτῷ τὴν παρειαὶν τῆς, τῷ εἶπεν:

« Αὐθέντα καὶ Κύριέ μου! ἡ θεράπαινα ὑμῶν καὶ μνηστὴ σὰς σὰς χαιρετᾷ.

— Ἡ θεράπαινά μου, ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ Πρίγκηψ Σιγηβέρτος, ἡ μνηστὴ μου ὁμοῦς, ποτέ!

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπηκολούθησε γενικὴ κραυγὴ φρίκης ἐν τῇ αἰθούτῃ· τὰ χρυσὰ ἐπιπλα καὶ σκευὴ ἔτριζον μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν τοίχων, οἷα τινες ἔτρεμον ἀπὸ τὴν ταραχὴν.

« Ποτέ! ἐπανέλαθον χίλιαι πένθιμοι φωναί.

— Μάθε, ὦ βασιλίσσα, ἀπήντησεν ὁ Σιγηβέρτος, ὅτι εἶμαι νυμρευμένος μετὰ τὴν ὠραιότεραν, ἐρασιμωτέραν καὶ τὴν πλέον ἐνάρετον ἡγεμονίδα τοῦ κόσμου. Ροζεμόνδης εἶνε τὸ ὄνομά τῆς, καὶ ὁ λαὸς τὴν ἀποκαλεῖ Μεταξωτῆν βασιλίσσαν.

— Τότε λοιπὸν διατί ἤλθες νὰ πολεμήσῃς; ἠρώτησεν ἡ βασιλίσσα.

— Ἦλθα νὰ πολεμήσω διὰ νὰ καταστήσω τὴν Ροζεμόνδην κτῆμά μου. Νικήσας σε, ἀπαλλάττομαι τοῦ λόγου, ὃν ἔδωκα ἐνόρκως εἰς τὸν βασιλέα Γοδόφρηδον, τὸν ὁποῖον σοὶ περυσιάζω καὶ ὅστις σε ἀγαπᾷ. Χαίρετε! ὑπάγω νὰ ἐνταμώσω τὴν φιλιότην μου Ροζεμόνδην, ἥτις με περιμένει ἀνυπομόνως.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐχαιρέτησε τὴν βασιλίσσαν καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

« Ἀλλοίμονον! ἀνέκραξε μετ' ἀναστεναγμοῦ ἡ βασιλίσσα Βαρσέλ, ἀρέθην νὰ νικηθῶ ὑπὸ τῆς ἀντιζήλου μου. Ὑπῆρξε ποτὲ θλίψις, ὑπῆρξεν ἐντροπὴ εἰς τὸν κόσμον, ἥτις νὰ ἐξισωθῆ μετὰ τὴν ἰδικήν μου τώρα; »

Καὶ ὠρκίσθη νὰ ἐκδικηθῆ.

Εὐρεθεῖσα δὲ βεβιασμένη νὰ καθυποβληθῆ ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ Σιγηβέρτου, ὑπεσχέθη τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὸν Γοδόφρηδον. Ἀλλ' ἤδη ὁ πρὸς τὸν Σιγηβέρτον ἔρωσ τῆς μετεβλήθη εἰς τρομερὸν κατὰ τῆς Ροζεμόνδης μίσος, καὶ δυστυχία εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣν ἡ Σιδηρᾶ βασιλίσσα ἐκήρυττεν ἐχθρᾶν τῆς.

Εἶπε δὲ εἰς τὸν Γοδόφρηδον: « Θὰ σε συζητήσω διότι ἔδωκα τὸν λόγον μου, πλὴν δὲν θὰ σε ἀκολουθήσω· θὰ μείνῃς εἰς τὴν ἐπικράτειάν μου.

— Αἱ ἐπικράτεια ἀμφοτέρων ἡμῶν, ἀπήντησεν ὁ Γοδόφρηδος, ἄς μὴ ἀποτελέσωσι τοῦ λοιποῦ εἰμὴ μίαν μόνην.

— Δὲν θὰ ὑπερέρω ποτὲ νὰ βλέπω εἰς τὸ βασίλειόν μου ἀνθρώπον, δυνάμενον νὰ καυχήθῃ ὅτι με ἐνίκησεν.

— Ἀλλ' ὁ Σιγηβέρτος θὰ ἐπανακάμψῃ μετὰ τῆς Ροζεμόνδης εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ, ἀντεῖπεν ὁ Γοδόφρηδος.

— Ἄς ἀναχωρήσῃ λοιπὸν ἀμέσως! ἔκραξεν ἡ Βαρσέλ.

— Ἀλλ' αὐτὸς ἀνεχώρησε πλέον, καὶ ποτὲ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ τὸν ἰδῶμεν.

— Ἀ! ἐξηκολούθησεν ἡ Βαρσέλ· ἂν θέλῃς νὰ γίνω συμβία σου, πρέπει νὰ κηρύξῃς τὸν πόλε-

μον κατὰ τοῦ Σιγηβέρτου, ὁ ὁποῖος ἤλθε διὰ τῆς βίας εἰς τὴν ἐπικράτειάν σου καὶ σὲ ἠνάγκασεν ἀναιδέστατα νὰ τῷ παραχωρήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου. Δὲν ἐπιθυμῶ ποτὲ ὁ σύζυγός τῆς Σιδηρᾶς βασιλίσσης νὰ ἐρυθρίῃ ἐνώπιον τοῦ γαμβροῦ του. Κάμε ὡστε νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἰσχύον τῆς χειρὸς σου, καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ συμφωνίᾳ ταύτῃ θὰ λάβῃς τὴν ἡμετέραν μου.

— Ἐνδοξὸς ἡγεμονίς! ἀνέκραξεν ὁ Γοδόφρηδος, οὐδεὶς σε ἀγαπᾷ πλείοτερον ἐμοῦ· διατί λοιπὸν νὰ μὴν ἀπολαύσωμεν ἐν ἡσυχίᾳ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς εἰρήνης; διατί νὰ χυθῆ αἷμα; Πῶς θέλεις νὰ κηρύξω τὸν πόλεμον εἰς τὸν φίλον μου, εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς μου, εἰς τὸν ἀνθρώπον, εἰς ὃν χρεωστῶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ νὰ ἔμαι σύζυγός σου;

— Σὲ λέγω ὅτι δὲν θὰ ἦσαι πραγματικῶς σύζυγός μου εἰμὴ ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ταύτῃ, ἀπήντησεν ἡ Βαρσέλ. Καὶ πρὸς μὲν τὸ θεαθῆναι θέλω μεν συζητήσῃ ἀλλήλους, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀθετήσω τὸν λόγον μου· ἀλλ' ἐντὸς τοῦ φρουρίου μας θέλω ζῆ ὡς ἐξῆς μέχρι τοῦδε, καὶ μόνον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλεις βαῖσει κατὰ τοῦ Σιγηβέρτου, θὰ γίνω συμβία σου. »

Ὁ Γοδόφρηδος ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ταῦτα προήρχοντο ἀπὸ μίαν ἰδιοτροπίαν τῆς βασιλίσσης, ἥτις ἐμελλε νὰ διαλυθῆ εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἔρωτος· διὸ καὶ ἐδιπλασίασε τὰς τρυφερότητας καὶ ὀμιλίας του. Ἐώρασαν τοὺς γάμους, καὶ πᾶς ἵπποτης ἐξῆλευν ἐνδομύχως τὴν τύχην τοῦ δυστυχιοῦς Γοδόφρηδου, διότι ἡ Σιδηρᾶ βασιλίσσα ἦτο ἐπίσης ὠραία ὄσον καὶ ὑπερήφανος.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΤΟ ΚΑΝ-ΔΙΛΛΙ

Α'.

Ἦτο δὲν γνωρίζει τὸ Κάν-διλλί μετὰ τὴν παρακειμένην ὠραίαν κοιλάδα τοῦ Γκιόκ-σου-γιοῦ, μετὰ τὸ αὐτοκρατορικὸν αὐτοῦ περίπτερον, τὴν βρύσιν του, τὴν ἔχουσαν τέσσαρας κίονας ἐκ πορφυροῦ, καὶ τὸ βέον διὰ τῆς πεδιάδος βυάκιον;

Ὅταν ἰδῆτε κατὰ πρῶτον τὴν γλοερὰν ταύτην κόμην νομίζετε ὅτι εἶνε λόφος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἰδιοτροπός τις μοῖρα ἐβῆσεν ἄνευ συμμετρίας καὶ περίπτερα χρυσᾶ, καὶ οἰκήματα πολύχρωμα, καὶ ἀμπέλους, καὶ κήπους, καὶ δένδρα, καὶ τάφους, ἅτινα, ὑπὸ τὸν μαγευτικὸν κείμενα οὐρανὸν τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἰς τὰ κυανὰ καὶ

γλυκυμόρμουρα τοῦ Βοσπόρου κύματα ἀντανακλώμενα, παρουσιάζουσι θεῶν τερπινοτάτην.

Τὸ Κάν-διλλί εἶνε μέρος τοῦ οὐρανοῦ πεσὸν ἐπὶ τῆς γῆς... διὸ καὶ αὐτοῦ συνέχονται αἱ Χουρὶ καὶ αἱ ἀηδόνες, καὶ ὁ ἐντροφῶν εἰς αὐτὸ δύναται νὰ αἰσθανθῆ τὰς εὐφροσύνας τοῦ παραδείσου.

Ἄλλὰ διατί χωρίον, τοσοῦτον ὠραῖον καὶ εὐφρόστυνον, φέρει ὄνομα τοσοῦτον ἀπαίσιον; Διατί τὸ ὄνομα Κάν-διλλί (ἀκρωτήριον αἰμακτος) νὰ δοθῆ εἰς τὴν μαγευτικὴν ταύτην βοσπόρειον ἀκτῆν; Ἰδοὺ ἡ ἱστορία του.

Β'.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, κατὰ τινα ἐσπέραν ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας γνωρίζει μόνον ὅστις εἶδε τὸν Βόσπορον, ὅποταν ἡ Σταμποῦλ φωταγωγεῖται ὑπὸ μυρίων φώτων, καὶ εὐώδης νύξ καλύπτει διὰ γλαυκοῦ πέπλου τοὺς μιν ἀρέδεις καὶ τοὺς θόλους αὐτῶν, ὅταν τὰ παράλια κηρόσκια ἀντανακλῶνται ὡς φάσματα μεγάλα εἰς τὰ κύματα τοῦ αἰγιαλοῦ... δύο ἄτομα ἴσταντο ἐπὶ τοῦ δώματος ταπεινοῦ τινος γιγασίου. Ὁ βλέπων αὐτὰ ἤθελε τὰ ἐκλάβει ὡς δύο ἐρωτύλους ἀηδόνας, αἵτινες ἤλθον εἰς τὸ ὠραῖον τοῦτο καὶ μελαγχολικὸν μέρος διὰ νὰ ψάλλωσι τοὺς ἐρωτάς των.

— Ναί, φίλτατε· πρέπει!... Ἄφες νὰ ἀκολουθήσω τὸ πεπρωμένον μου· κάμε τὴν θυσίαν ταύτην!

Ἡ λέγουσα ταῦτα ἦτο νέα τις καὶ περικαλλῆς γυνή, ἥτις ἐφημιζέτο διὰ τὸν ὠραῖόν τῆς χωρὸν. Τὸ χερσὶν καὶ κανονικὸν πρόσωπόν τῆς, ἡ λευκὴ τῆς χροιά, τὰ μεγάλα μελανά ὄμματα τῆς, ἡ μακρὰ καταμέλανος κόμη τῆς, τὸ εὐλύγιστον ἀνάστημά τῆς, ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας τῆς, τὸ ἐνδυμά τῆς τὸ ἀπλοῦν ἐνταύτῳ καὶ κομψόν, ἀνήγγειλον τὴν Κιρκασιανὴν καταγωγὴν τῆς. Ὁ ἔρωσ ὠδήγησεν αὐτὴν ἐκ τῆς πατρίδος τῆς εἰς τὸν Βόσπορον, ἀκολουθήσασαν νέον καὶ ἄνδρειον μπόσταντζῆν, μετὰ τοῦ ὁποῖου καὶ εὐρίσκετο τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ἄ λοιπὸν με ἀφίνεις; με ἐγκαταλείπεις; εἰπεν ὁ ἐραστής· ἀπέρχεται ὡς ἀπλῆ χορευτρία εἰς τὸ σεράγιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θέλω φρουρεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν ὀρθος μετὰ τῶν συναδέλφων μου, ἐνῶ σὺ θὰ ἦσαι ἐντὸς αὐτοῦ;... Ὅχι, ὠραία Γκιουλναρέ, ἔχι!... ἐνότῳ τὸ ξίφος τοῦτο θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν ζώνην μου, ἐνόσῳ τὸ αἷμα θέλει τρέχει εἰς τὰς φλέβας μου, κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σε ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν ἐρωτά μου, οὐτε αὐτὸς ὁ κραταιότατος Σουλτάνος!

— 'Αλλ' ιδού όπου δευτέρην ἤδη φοράν ὁ Κιζλάρ-άγᾶς εὐδοκεῖ νὰ ἐλθῆ νὰ μὲ ζητήσῃ. Τὴν τρίτην δὲν θὰ μεταχειρισθῆ πλέον θωπείας. . . . καὶ ἔπειτα. . . .

— Ἐπειτα;
— Ἐπειτα ἤμπορῶ νὰ χάσω τὴν κεφαλὴν μου.
— Πρῶτον θὰ πέσῃ ἡ ἰδική μου! εἶπεν ὁ Ἀλῆς, ὁ ἀνδρείος μπουστάντζης, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβίδος τῆς σπάθης του.

— Μάταιος ἠρωϊσμός, ἀπήντησεν ἡ Γκιουλναρέ· ὅθεν διὰ νὰ σωθῶ καὶ νὰ σώσω καὶ σέ, πρέπει νὰ ἐνδώσω. Ἐπειτα, τίς οἶδεν; . . . ὅταν γίνω ἡ εὐνοουμένη τοῦ Σουλτάνου, τὸν ὅποιον θὰ θέλῃ ὁ χορός μου, καὶ θὰ ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς μου τοὺς μεγιστάνους καὶ ἀξιωματικούς ὅλους τῆς αὐλῆς, τίς θέλει τότε τολμήσει νὰ ἐναντιωθῆ εἰς ἐμέ, ἐμὲ τὴν Σουλτάναν, ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ καταστήσω Βεζύρη τῆς Αὐτοκρατορίας, χαριτόβουτέ μου καὶ ἀνδρείε Ἀλῆ;

— Καὶ τότε; εἶπεν ὁ Ἀλῆς σύννους.

— Τότε θὰ ἔχῃς μεγάλον καὶ ὠραῖον κῆσκιον πλησίον τοῦ σεραγίου, καὶ τὸ κῆσκιον τοῦτο θὰ ἔχῃ μικρὰν κρυφίαν θύραν, συγκοινωνούσαν μὲ τὸν κήπον τοῦ χαρεμίου.

— Ἄγγελε, μὲ τρελλαίνεις! . . . σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, προσφιλεστάτη μου Γκιουλναρέ! . . . εἶνε λοιπὸν ἡ τελευταία νύξ, ἥτις μᾶς εὐρίσκει ἐν μέσῳ τῆς ὠραίας ταύτης φύσεως;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Γκιουλναρέ· θὰ διέλθω μὲν ἄλλας λαμπρότερας εἰς τοὺς κήπους τοῦ χαρεμίου. . . . »

Καὶ οἱ δύο ἐραστὰὶ ἔθεσαν ἕκαστος τὴν χεῖρά των ἐπὶ τῆς καρδίας, ὡς ἂν ὀμνύοντες αἰωνίαν ἀγάπην.

Ἄλλὰ φεῦ! τετέλεσται πλέον δι' αὐτοῦς ἐπρωτίμων τὴν δόξαν ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Γ'

Ἐν τούτοις σκηνῇ ἄλλῃ, ὄλιως διάφορος, συνέβαιναν εἰς τινὰ θάλαμον τοῦ βασιλικοῦ περιπτέρου τοῦ Κάν-διλλίου, κειμένου πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γκιουκ-σουγριῦ

Γυνή τις καλλονῆς ἐξαισίας ἐκάθητο ἐξηπλωμένη ἄβρωῶς ἐπὶ τοῦ πλουσίου σοφᾶ τῆς, ἐνώπιον ἐνὸς τῶν μεγάλων παραθύρων τοῦ περιπτέρου. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ περιώνυμος «Ρεβὰ Γκιούλι-φερ (βροδόνερον τῆς ἀνοίξεως), ἡ εὐνοουμένη τοῦ ἐνδόξου Σουλτάνου Μωάμεθ τοῦ Δ', τῆς ὁποίας ἡ ἐπιβρόχῃ ὑπῆρξε μεγίστη ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφαίνετο ἀνήσυχος καὶ περιφρονεῖς.

— « Λοιπὸν, νομίζεις ὅτι ὁ εὐνοῦχος ἐκεῖνος, περὶ οὗ μὲ λέγεις, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν πιστὸν αὐτῆς Κιζλάρ-άγᾶν Γιουσουφῆν, ὅστις ἔμενον ἐνώπιόν τῆς γονυπετῆς, ὅτι ὁ χορευτὴς οὗτος εὐνοῦχος εἶνε ἱκανὸς νὰ πράξῃ ὅ, τι μὲ προτείνεις;

— Μάλιστα, Σουλτάνου μου, σὲ τὸ ὑπόσχομαι.

— Καὶ αὕτη αὖριον θὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου;

— Μάλιστα, βασιλίσσά μου, ὁ Μεγαλειότατος τὸ διέταξε.

— Καὶ λέγουσιν ὅτι εἶνε πολὺ ὠραία αὕτη ἡ Κιρκασσία.

— Ὅχι ὠραιότερα ὑμῶν, Κυρία μου.

— Ἀλλ' ὡς ἐμὲ περίπου. . . . δὲν εἶνε οὕτω;

— Ὁ! ὄχι. . . . ἀλλὰ. . . .

— Αἶ! σιώπα, σὲ παρακαλῶ· ἀπόψε οὐδεὶς πολλά. Πλὴν ἐλησμόνησα τί εἶχα νὰ σὲ διατάξω. Ἄ, νκί! στείλέ με τὸν εὐνοῦχον, ἀφ' οὗ ἐκτελέσει τὰς διαταγὰς σου· πρέπει νὰ κάμω τίποτε δι' αὐτὸν, πρέπει νὰ τὸν ἀνταμείψω.

— Ναί, Σουλτάνου μου, νὰ τῷ κάμω μὲν τίποτε, ὅ, τι θὰ κάμῃ, παραδείγματος χάριν, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν. . . .

— Τέρας! τί λέγεις; δύο ἐγκλήματα ταῦτο-χρόνως! . . .

— Δὲν γίνεται ἄλλῶς, βασιλίσσά μου.

— Ἐχεις δίκαιον ἐν μέρει, Γιουσουφῆ· ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ τὴν Κιρκασσίαν, τὴν ἀντίζηλόν μου. . . . καὶ ἔπειτα βλέπομεν. Πλὴν πήγαινε, σπεῦσον! . . . »

Καὶ ὁ Κιζλάρ-άγᾶς προσεκύνησε μέχρις ἐδάφους καὶ ἐξῆλθεν, ἡ δὲ Γκιούλι-φερ ἤρχισε νὰ μέληπῃ ἀραβικόν τι ἀσματίον.

Δ'

Τὴν ἐπιούσαν τὸ ἑσπέρας ἐγένετο νυκτερινὴ ἑορτὴ εἰς τὸ ἀνακτορικὸν περιπτέρον τοῦ Γκιουκ-σουγριῦ. . . . Ὅποια χορευτικὴ ἑορτὴ! ὅποια ἐποφίς ἀπερίγραπτος! . . .

Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἡ φωτοχυσία, τὰ ἄνθη, τὰ στέφανα; διατί ἡ εὐφρόσυτος ἐκεῖνη μουσικὴ; διατί τὰ τάγματα αὐτὰ τῶν μπουστάντζιδων, τὰ περιφρουροῦντα τὸ κῆσκιον; διατί ἡ κίνησις αὕτη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν γυναικωνίτην; διατί οἱ πλούσιοι οὗτοι καλλωπισμοὶ τῶν φιλοπαιγμόνων καὶ νεαρῶν ὀδαλίσκων; — Διότι ὁ Μεγαλειότατος Σουλτάνος ἐμελλε νὰ παρασταθῆ κατὰ πρῶτον εἰς τὸν χορὸν νέας τινὸς καὶ ὠραίας Κιρκασσίας.

Ὁ χορὸς ἐμελλε νὰ γίνῃ ἐπὶ τινὸς ὑπερκειμένου τῆς θαλάσσης δώματος, καὶ τὰ πάντα ἀπέπνεον αὐτοῦ τὴν μέθην καὶ τὴν ὀλβιότητα. Τὸ δῶμα ἦτο καταστόλιστον ἀπὸ πρασινάδα καὶ ἄνθη, διαυγέστατον δὲ ὕδωρ ἐπαίξεν εἰς μαρμαρίνην δεξαμενὴν. Θυμιατήρια χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ διέχεον τὰς ἡδυτέρας εὐωδίας, καὶ αἱ κορυφαὶ δεινρυλλίων τινῶν ἐσειόντο ἡδυπαθῶς ὑπὸ τῆς ἐσπερίας ἀρωματικῆς βοσπορείου αὔρας, τὰ πάντα δὲ ἐχρυσίζοντο μαγευτικῶς ὑπὸ τὰς ἀργυροχρόους ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἀνατελλούσης μεγαλοπρεπῶς πρὸς ἀνατολάς.

Ὁ ἐνδόξος Αὐτοκράτωρ περιεδιάβαζε βραδέως ἐπὶ τοῦ δώματος τούτου, ἀναπνέων τὸν ζωηρόν αἆρα τῆς ἑσπέρας καὶ περιμένων τὴν χορεύτριαν.

Ἐπὶ τέλους ἐφάνη χρυσοστόλιστος ἡ Γκιουλναρέ· ὁ Σουλτάνος τότε ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ πλουσίου ἀνακλινηρίου του, ἡ μουσικὴ ἐπαίανισε καὶ ὁ χορὸς ἤρχισεν. Ὅποῖος χορὸς! ὅστις ἔβλεπε τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν τοσοῦτον χαροίεσαν, ἔχρυσαν τὴν κόμην λυτὴν καὶ κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων τῆς, τὰς ὠλένας λευκάς καὶ στρογγύλας, τὰς ὁποίας συνεχῶς ἐσταύρωνεν ἐπὶ τοῦ ἀσπαίροντος στήθους τῆς, τὰ μαῦρα καὶ μεγάλα βλέφαρα κάτω νεύοντα, τὸ ἀνάστημα εὐμορφον καὶ λεπτόν, κλίνουσαν δὲ ἡδυπαθῶς καὶ πάντοτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ σχεδὸν τὸ ἔδαφος, ἤθελε τὴν ἐκλάθει σιλφίδα ἢ ἀληθῆ Κουρὶ τοῦ παραδείσου.

Ἐν ἔτι εἶδος χοροῦ ἐμελλε νὰ χορεύσῃ ἡ ὠραία Γκιουλναρέ, καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν ἐνὸς εὐνοῦχου χορευτοῦ. Παρουσιάσθη αὐτὸς, καὶ ἡ νέα χορεύτρια ἐγγίζουσα τὴν χεῖρά του ἐφρικίασεν. . . . ἀλλ' ὅμως ἐξηκολούθησε τὸν χορὸν λαμπρότερον τοῦ πρώτου. Ὁ Σουλτάνος τεθηγμένος ἠγέρθη καὶ ἐπροχώρει πρὸς αὐτήν. Ὁ εὐνοῦχος ἔσυρεν αὐτήν εἰς τὰ ὀπίσω οἰονεὶ φεύγων τὸν Ἄνακτα, καὶ αἰφνης ὁ ποὺς τῆς χορευτρίνας ὀλισθαίνει, καὶ ἡ δυστυχῆς πίπτει ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ δώματος εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἐκραύγασαν εἰς βοήθειαν. Μπουστάντζης τις ἐφάνη καὶ ἐβίβη εἰς τὰ κύματα, ἀλλ' ἦτο ἀργά. . . . Ὁ δυστυχῆς Ἀλῆς, διότι αὐτὸς ἦτο, δὲν ἀνεφάνη οὔτε μετὰ τῆς Γκιουλναρές, οὔτε μόνος.

Ε'

Τὸ μεσονύκτιον ἡ σελήνη, λαμπρὰ πάντοτε καὶ μελαγχολικῆ, ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν τῆς· οὐδεμίαν ὅμως σκηνὴν τῆς πρὸ ὀλίγου οὕτω μεγαλοπρεπῶς τελουμένης ἐκείνης ἑορτῆς ἐφώτιζεν.

Ἐλεγες ὅτι ὄλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα, ὄλη ἐκεῖνη ἡ μουσικὴ, ὁ θόρυβος, τὰ μῦρα, τὰ ἄνθη συνεζέλειπον μετὰ τῆς ὠραίας χορευτρίνας, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα ἦσαν ὄπτασία τις μαγικῆ, διαλυθεῖσα ἐν ἄκαρτεϊ.

Μ' ὄλα ταῦτα τρεῖς ἄνθρωποι εὐρίσκοντο εἰσέτι ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ περιπτέρου, ὅπου συνέβη τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ὄρῳμα.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἦσαν ἡ Γκιούλι-φερ, ὁ Γιουσουφῆς καὶ ὁ χορευτὴς εὐνοῦχος.

— Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος τὴν ἔρριψες εἰς τὴν θάλασσαν; ἠρώτησεν ὁ Κιζλάρ-άγᾶς τὸν εὐνοῦχον.

— Μάλιστα, εἶπε γελῶν ὁ εὐνοῦχος.

— Ὑπαγε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ τὴν εὐρῆς! » ἐπανέλαθεν ὁ Γιουσουφῆς. Καὶ ὄλις δυνάμειν ἔσπρωξεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀνδῆρου πρὸς τὴν θάλατταν.

Τὸ βεῦμα, ὀρμητικὸν κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, ἔσυρε τὸν δυστυχῆ, τὸν περιστρέψε καὶ τὸν ἐβύθησεν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἡ σιωπῆ, διακοπεῖσα πρὸς στιγμὴν, ἐπανῆλθεν αὐθις.

« Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ ὠραία Γκιούλι-φερ, ἀναπνέουσα ἐλευθέρως· εἶνε ὁ τρίτος ἄνθρωπος, ὅστις πνίγεται ἀπόψε! . . . »

ΣΤ'

Ἐρωτήσατε διατί ἡ εὐμορφὸς αὕτη κόμη τοῦ χαρίεντος Βοσπόρου ὠνομάσθη Ἄκρω τῆριον αἶματος;

Εἶνε εὐκόλον νὰ ἐννοηθῆ.

* *

THE END (*)

« Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραία τῆς γῆς, ὁ θείος καὶ ἕαρ Σὺ ἔπλασας αὐτά. » Ψαλμ. ογ'

ΕΥΛΟΓΕΙ ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐν τὸς μου τὸ ὄνομα τὸ ἄγιον Αὐτοῦ· διότι αὐτὸς ἐστὶν ὁ καταβαλὼν τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ὁ σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς ἐπαγαγὼν, ἔργα δὲ τῶν χειρῶν Αὐτοῦ εἰσὶν οἱ οὐρανοί. Τῷ προστάγματι Αὐτοῦ συντέτακται τὸ πρωῒνὸν φέγγος, καὶ τῇ πανουργίᾳ Αὐτοῦ δυνάμει οἱ καὶ τὸν ὄγκον ἀπέραντοι καὶ τὴν πληθὺν ἀναρίθμητοι κόσμοι διαπορεύονται τὴν ἄβυσσον, αἰωρούμενοι ἐν τῷ αἰθέρι δίκην ἀτόμων κοριοῦ, κινουμένων ἐν ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτίσιν.

(*) Ἡ παρῶσα μελέτη κατὰ μίγα μέρος ἐστὶν ἠρτισμένη ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ κειμένου τῶν Ἐρρηκτικῶν Μελετῶν. Σ. Μ.

Οι χρόνοι μεταβάλλονται, παρέρχονται δὲ αἱ βασιλείαι καὶ τὰ ἔθνη, ἀλλάσσει ἡ γῆ τὴν πορείαν καὶ τὴν μορφήν αὐτῆς, οἱ δὲ ἀστῆρες, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἀναφαίνονται καὶ ἐξαφανίζονται, μόνος δὲ Αὐτὸς μέγας ἐστὶν αἰωνίως, μόνος Αὐτὸς αἰωνίως ὑπάρχει.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, διότι Αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτίστης σου, Αὐτὸς ὁ πατήρ σου, Αὐτὸς τέλος ὁ Θεὸς σου, ὁ διαχέων ἡδονὰς θείας ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἀπειρον Αὐτοῦ δημιουργίαν, ὁ παρέχων εἰς τῆς βοτάνης τὴν καλὰμην τὴν ἀναψυκτικὴν τῆς δρόσου σαγόνα καὶ εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θνητοῦ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς. Αὐτὸς ἐστὶν ὁ σκορπίσας ἐπὶ σὲ τὰ τοῦ ἔαρος ἄνθη, ὅτε πλήρης νηπιακῆς ἀθωότητος ἐμειδίᾳ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς μητρὸς σου, ὁ Αὐτὸς δὲ καὶ σήμερον σὲ περικυκλοῦ τοῖς θαυμασίοις Αὐτοῦ, ἵνα ἐν ἐκστάσει λατρεύσης Αὐτόν.

Ἦ κρῆναι, ὑπ' ἀνθηρῶν σκιαζόμεναι θάμνων! ὦ ῥύακες, οἵτινες ἀπὸ τῶν ὀρέων καταβαίνοντες κυλίεσθε ὑπὸ τὰς κρεμαστὰς ἰτέας τὰ μορμυρίζοντα ὑμῶν ὕδατα! ὦ ποταμοί, ὧν τὰ βίβια ρεύματα φέρουσι πλοῖα βεβηθόντα τῶν καρπῶν τῆς γῆς, βροχθήσατε σφοδρότερον, ὑμνήσατε τὸν Αἰώνιον! Ἐντείνετε τὸν βαρὺν ἤχον τοῦ ἀγρίου ὑμῶν ῥυθμοῦ, ὧ ἐπὶ βουνῶν καὶ ὀρέων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου τῇ χειρὶ τοῦ Δημιουργοῦ πεφυτευμένα δάση, σείσατε δὲ βιαιότερον τοὺς ἀμφιλαφεῖς ὑμῶν κλάδους, ὧ προαιώνιοι δρυεῖς! καὶ σείε, ὦ βάτοι, βεβηρημένοι ὑπὸ τῶν ἀργυροφανῶν ἀνθέων τοῦ ἔαρος, περιηχῆσατε τὸ γλυκύμολπον μινύρισμα τῶν πτηνῶν.

Ἡ ἡχώ τῶν κοιλάδων χαρμωδῶς ἐπαναλαμβάνει τὰ βελάσματα τῶν ποιμνίων, ἄτινα, βόσκοντα ἐπὶ τῆς εὐθαλοῦς τοῦ λειμῶνος χλόης, φαίνονται οἶονε! βεβηθισμένα ἐν τοῖς λαμπροῖς τῆς ἰριδος χρώμασιν. Ἄπαντα τὰ πλάσματα ἐκπέμπουσι παντοῖους ἡδονικὸς φθόγγους ἵνα ἐξυμνήσωσι τὸν Πλάστην ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἀνανεομένης φύσεως· καὶ αὐτὸς ὁ ἄψυχος βράχος, ἐκ νέου στολισθεὶς διὰ στεφάνης ἐλισσομένων κλάδων, κατέστη εὐγλωττος καὶ καθαρότερον ἀντηχεῖ τὰς ψαλμωδίας τῶν ζώντων.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ πᾶν τὸ πνοὴν ἔχον ὑμνησάτω τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα. Κλίνατε γόνυ ἵνα λατρεύσητε Αὐτόν, ἔθνη τῆς γῆς, καὶ δοξάσατε τοῦ Πλάστου ὑμῶν τὴν ἀνεξάντλητον ἀγαθότητα. Ἢ νεκρά καὶ ἡ ζῶσα φύσις, τὰ ἄλογα ζῶα καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἐν λαμπρότεροις κόσμοις ἐνοικουῦντα πνεύματα, ἅπαντα τέλος ἡ ἀπειρία τῶν ὄντων, πάντες οἱ ἀστῆρες, πάντες οἱ ἥλιοι ἄσ-

ναρωνήσωσιν: α Ἁ γ ι ο ς, Ἁ γ ι ο ς, Ἁ γ ι ο ς Κύ ρ ι ο ς Σ α β α ῶ θ, π λ ῆ ρ η ς ὁ ο ὐ ρ α ν ὸ ς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου, Ἦ σ α ν ν ᾶ ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις! »

Καὶ τῶντι, τίς δύναται νὰ ἴδῃ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἄνευ συντριβῆς, ἢ νὰ ἀτενίσῃ εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς δημιουργίας χωρὶς ἐκστάσεως; Ὁ δὲ ρατὸς ἡμῶν κόσμος, κατὰ τὴν ἐαρινὴν τοῦ ἔτους ὥραν ἀποτελεῖ, οὕτως εἰπεῖν, τὰ προπύλαια τοῦ οὐρανοῦ, εἰκονίζει ἀκτῖνα ἐκ τοῦ παραδείσου προεργρημένην, καὶ διεγείρει προαίσθησιν μέλλοντος λαμπρότερου, προαίσθησιν, ἥτις ὡς βραχύτατον ἀλλὰ παρηγορητικὸν ὄνειρον ἀναπαύει τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Ποῦ ἐστὶν ὁ ἀνόητος ἐφεκτικὸς ἡ ἄφρων, ὅστις, ἀκαταπαύστως πρὸς τὸν ἴδιον αὐτοῦ νοῦν παλαίων καὶ ὑπὸ δυστηνίων πολεμουμένου αἰσθημάτων, ζητεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Θεόν; Ἦς ἐξέληθ' ἐκ τοῦ στενοῦ χώρου σου, καὶ ἡ μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένη φύσις, ὡσπερ νύμφη αἰωνία τὴν ἴδιαν ἑαυτῆς περιβεβλημένη ὠραιότητα, θέλει δεῖξει αὐτῷ τὸν Θεόν. Ἦς ἐξέληθ', καὶ ζωογόνος αὔρα θέλει φέρει εἰς αὐτόν τὰς βαλσαμώδεις ὀσμάς μυριῶν ἀνθέων, φωνὴ δὲ τις ἐνδομύχης θέλει εἶπει πρὸς αὐτόν: « Ἐνταῦθα οὐδέν ἐστι νεκρόν· τὰ πάντα εἰσὶ ζῶη, καὶ ἡ ζῶη ἐστὶν ὁ Θεός! »

Ναί! ἐξέλθε, δύστηνε, καὶ ἐρώτησον τὸν κόσμον, τὸν πλήρη ἀνθοφόρων φυτῶν, ὧν ἡ θαυμαστή ποικιλία καὶ μεγαλοπρέπεια ἐξαπλοῦται πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ καθιστᾷ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς κίνιστρον μυροβόλον· ἐρώτησον, ποῦ ἐστὶν ὁ Θεός; Τὰ ἄνθη σιωπηλὰ στρέφουσι τοὺς στίλβοντας αὐτῶν κάλυκας πρὸς τὸν οὐρανόν, εὐωδία δὲ ἀπ' αὐτῶν μυρία ὡς ἀπὸ μυριῶν βωμῶν ἀποθρῶσκουσαι, ἀναβαίνουσι πρὸς τοὺς ἀέρας· ἐκεῖ ἐστὶν ὁ Θεός. Καὶ οἱ ἀστῆρες μαρμαίρουσι λαμπρότερον ἐν τῷ στερεώματι, καὶ αἱ ἀκτῖνες αὐτῶν καταβαίνουσι πρὸς τὴν γῆν καὶ ἀναγγέλλουσιν ὅτι κάκει ἐστὶν ὁ Θεός... Παντοῦ δὲ εὐρηταὶ ὁ πανταχοῦ παρῶν, διότι τὰ πάντα ζῶσι καὶ κινουῦνται δι' Αὐτοῦ μόνου καὶ μόνον ἐν Αὐτῷ. Ἐάν δὲ ἡ θεὰ αὕτη τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως συγκινῇ ὀπωσοῦν τὴν ἀδύμονα καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνδοιασμοῦ κατατηχομένην καρδίαν σου, ἐάν τὰ τεχνήεντα καὶ λυπηρὰ ὄνειρά σου διασκαδάζονται ἐνώπιον τῆς θερμαινούσης σε παντοδυναμίας, πέσε τότε χαμὰ πρηνῆς καὶ κρύφον τὸ πεπωρωμένον πρόσωπόν σου καὶ τὰ δάκρυά σου ἐντὸς τῶν ἀνθέων τοῦ λειμῶνος, καὶ ὁ πρῶτος σεναγμὸς, ὁ ἀπὸ τῆς καρδίας σου πρὸς τὴν Θεότητα ἐξελθὼν, δὲν θέλει ἀποτελέσει κακορῶνιαν ἐν τῷ ἐναρμονίῳ τῆς φύσεως καθολικῷ ὕμνῳ.

Τίς, ὑπὸ σκοτεινῆς δυσθυμίας καὶ ὑπὸ ἐγωϊσμοῦ κυριευόμενος, λέγει ὅτι ὁ κόσμος ἐστὶ κοιλὰς κλαυθμῶνος, τόπος ὀδύνης, οἶκος δακρύων; ἐξέλθε, δύστηνε, ὁ τοιαῦτα παραλογιζόμενος, ἐξέλθε νὰ ἐπισκεφθῆς τὸ φαιδρὸν κράτος τοῦ ἔαρος, εἰς ὃ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγαθότης τοῦ Ἰψίστου, ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἀπ' ὄλων τῶν λόφων καὶ τῶν κοιλάδων, ἀπ' ὄλων τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἄλσεων σὲ προσκαλεῖ εἰς χαρὰν. Ἐνῶ δὲ ἑκατομμύρια εὐδαιμόνων πλασμάτων ἐν ἀναριθμήτοις γλώτταις καὶ φωναῖς ἀνακράζουσιν ἀλαλάζοντα: α Ἦ ς ἐ μ ε γ α λ ὦ ν θ η τ ᾶ ἔ ρ γ α Σ ο υ, Κ ῦ ρ ι ε ἰ ἡ δεξιὰ Σου ἐποίησε θαυμασία! πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου! » σὺ μόνος τολμᾷς νὰ πενήθῃς ἐτι, παραγωνρίζων καὶ καταφρονῶν τὴν θείαν Σοφίαν; Ὅταν ἡ φύσις ἀναζωογονεῖται, καὶ ἡ ψυχὴ σου πρέπει ν' ἀναζωοπυρωθῇ καὶ νὰ ἀνακτήσῃ θείαν καὶ σωτήριον ἰσχύϊν. Τὰ νέα εὐεργετήματα, ἅπερ ὁ οὐράνιος Πιτὴρ ἀφθόνως σοὶ παρέχει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔαρος πρὸ πάντων, πρέπει νὰ διεγείρωσι τὴν ἐνεργητικότητά σου εἰς νέα ἔργα ἀγάπης, μακροθυμίας, ἀγαθοποιίας πρὸς τοὺς ὁμοίους σου.

Τὰ αἰσθήματα τοῦ Χριστιανοῦ κατὰ τὴν ἐαρινὴν τοῦ ἔτους ὥραν, ἐν ὅψει τῆς ἐκ νέου ἀνεγειρομένης φύσεως, εἰσὶν εὐτεθῆς ἑκστασις καὶ θαυμασμός τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀγαθότητος, τῆς σοφίας καὶ τῆς παντοδυναμίας Αὐτοῦ· αἱ δὲ ἐντεῦθεν προκύπτουσαι συγκινήσεις τῆς ψυχῆς, οἱ καθαροὶ αὐτῆς λογισμοὶ καὶ αἱ σκέψεις, ἀποτελοῦσιν ὕμνον πρὸς τιμὴν τῆς ἀνεξαντλήτου ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐλκυομένη δι' ἀκαταμαχῆτου θελήτηρου πρὸς τὸν Θεόν ἡ ψυχὴ, αἰσθάνεται βαθύτερον καὶ ζωηρότερον τὸν πόθον καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐνωθῇ μετ' Αὐτοῦ καὶ νὰ ἀνήκῃ ὅλως Αὐτῷ. Τὸ ἔαρ ἐστὶ διὰ τὸν φιλόπονον γεωργὸν ἡ ὥρα νέων ἐλπίδων, τοιοῦτον δὲ πρέπει νὰ ᾔηε καὶ διὰ πᾶσαν Χριστιανικὴν ψυχὴν· εἰς τρόπον ὥστε, μετὰ τῆς ἀναθαλλούσης νέας ζωῆς τῆς δημιουργίας, νέα πρέπει νὰ θάλλῃ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ ἀγάπη, νέα πίστις, νέα ἐλπίς.

Ἡ φιλεργὸς μέλισσα βρομβεῖ τὸ ἔαρ περὶ τὸν κάλυκα τῶν ἀνθέων καὶ συλλέγει τὴν εὐώδη ὕλην, ἐξ ἧς θέλει κατασκευάσει τὸ μέλι αὐτῆς διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος. Τὸ ὀπωροφόρον δένδρον ἀναδίδει μετὰ τῶν ἀνθέων αὐτοῦ τὸν καρπὸν του, ὅπως δι' αὐτοῦ ἀναψύξῃ μίαν ἡμέραν ἀνθρώπου καὶ ζῶα. Τὰ πτηνὰ κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς των, καὶ ζητοῦσι τροφήν δι' ἑαυτὰ καὶ διὰ τοὺς νεοσσούς αὐτῶν. Τὰ πάντα ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ τεμένει τῆς ἀνεγειρομένης φύσεως παρουσιάζουσι τὴν εἰκόνα τῆς δραστηριότητος, τὰ πάντα ἐργάζονται, σπείρουσι, συλλέγουσιν. Οὕτω καὶ ἡμεῖς ἄς ἀνανεώσωμεν τὴν ζῆσιν ἡμῶν ὑπὲρ ὠφελίμου τινὸς ἐνασχολήσεως, ἄς στολίσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ νέων ἀρετῶν, ἄς ἐκτείνωμεν τὴν χεῖρα πρὸς πᾶν ὅ,τι καλὸν καὶ χρήσιμον, ἄς σπείρωμεν τὸ καλὸν, ἀποβλέποντες πρὸς τὸ μετόπωρον τοῦ βίου ἡμῶν, πρὸς τὸν ἐν τῇ μελλούσῃ ὑπάρξει θερισμόν.

Ναί, Κύριε καὶ Θεέ μου! μετὰ νέας ἀγάπης θέλω ἀγαπήσει τοὺς ὁμοίους μου, ἀπομάστων τὰ βέοντα δάκρυα αὐτῶν ὅπου καὶ ἐν ὑπάρχωσιν. Ἐάν ἔγω φίλον τινὰ ἢ γινώριμον, χροῖζοντα βοήθειας καὶ ὑποστηρίξεως, θέλω ὀρέξει αὐτῷ εὐχαρίστως τὴν χεῖρα τῆς ἀντιλήψεως· ἐάν δὲ ἔγω ἐχθρὸν, κακολογοῦντα καὶ ζητοῦντα κακοποιῆσαι με, οὐ μόνον θέλω συγχωρήσει αὐτῷ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσός του, ἀλλὰ καὶ θέλω δράξει πάσης εὐκαιρίας ὅπως ἀποδώσω αὐτῷ καλὸν ἀντὶ κακοῦ. Καὶ ὅταν ἐπέλωστί μοι στιγμαὶ θλίψεως, ὅταν εὐρεθῶ ἐν δειναῖς περιστάσεσιν, ἐν ἐσχάτῃ ἀδημονίᾳ, θέλω ἐνθυμίσθαι ὅτι ἡ πάνσοφος καὶ τελεσιουργὸς Πρόνοια Σοῦ τοῦ Θεοῦ μου ἀείποτε καταπραῖνει τοὺς πόνους μου, καὶ δίδωσιν ἀρετὴν ἐνίσχυσιν ὥστε νὰ ὑπομένω τοὺς πειρασμούς· διότι πολλάκις ἐδιδάχθην ἐκ πείρας ὅτι ἐν τοῖς μεγίστοις τῶν κινδύνων πλησιεστάτῃ ἐστὶν ἡ ἐξ ὕψους βοήθεια, καὶ ὅτι ἡ δύναμις Σου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται!

Μετὰ νέας πίστεως θέλω προσκολληθῆ εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν ἀπειρον ἀγάπην καὶ εἰς τὴν πάνσοφον Αὐτοῦ πρόνοιαν, τὰς ἀνὰ πᾶν ἔαρ σφετέρων καὶ λαμπρότερον ἀποκαλυπτομένας μοι. Μετὰ νέας πίστεως θέλω ἀκολουθήσει τὰς σοφὰς τοῦ Ἰψίστου διευθύνσεις, διότι Αὐτὸς ἐστὶν ὁ τὰ πάντα θαυμασίως καὶ σκοπίμως δημιουργήσας καὶ διατάξας, καὶ ὅστις πανσόφως ἐπίσης διευθύνει καὶ τὴν πορείαν τοῦ βίου μου. Τίς ἡ χρεία νὰ βασανίζω ἑμαυτὸν, ἀδημονῶν καθημέραν καὶ μερμῶν ἀδιακόπως περὶ τοῦ βίου μου, καὶ περὶ προφῆς καὶ ἐνδυμασίας; πόσον ἀπλούστατα ζῶσι τὰ πλείστα τῶν ὄντων, τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθέντων! καὶ ὅμως εἰσὶν εὐτυχεῖ. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ θέλω περιορίσει τὰς τεχνητὰς ἀνάγκης μου, καὶ θέλω βιώσει μετ' ὀλιγαρκείας καὶ ἀπλότητος, ὁ δὲ Θεὸς θέλει εὐλογεῖ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μου. Αὐτὸς, ὅστις τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ περικοσμεῖ λαμπρότερον βασιλικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ τρέφει, οὐδὲ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμούς θέλει λησμονῆσει ἢ ἐγκαταλείψει ποτέ.

Μετὰ νέας ἐλπίδος πρέπει νὰ πληρωθῆ ἡ ψυχὴ μου, τὰ θέλητρα τοῦ ὠραίου ἔαρινου

κόσμου παρατηρούσα. Ναι, η καρδιά μου έλπιζε επί τον Κύριον, επί τον αιωνίως παντοδύναμον, τον αιωνίως φιλόστοργον, τον ήδη ανακαλούντα εις όργωσαν ζωήν την πρό μικρού νεκρωμένην και οίονει άψυχον φύσιν. Κατά δε την αναγέννησιν ταύτην της φύσεως, μετά νέας και πολλαπλασιασ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης, πίστεως και ἐλπίδος θέλω ἀρχίσαι ἐκ νέου τήν ἐν τῷ παρόντι βίῳ πορείαν μου, διότι αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἀναγεννώμενον ἐν τῷ Θεῷ, τῷ διὰ τῆς παντοδυναμίας Του ἀνανεοῦντι πάντα τὰ δημιουργήματα Αὐτοῦ, και παρασκευάζοντι τέρφιν και ἀγαλλίασιν πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν.

Ἰδὼν θεῖη λοιπὸν Αὐτῷ ἡ διαλογίη μου! ἔγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, και ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω!

M.



ΑΝΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ.

(Πρωτότυπον).

φύσις παριστᾷ εις τὰ ὄμματα τοῦ ἀνθρώπου θέαμα καταπληκτικὸν ἰσχύος και μεγαλειότητος· ἀριστούργημα τοῦ μεγάλου Πλάστου, ἐκτείνεται ὡς μέγας ναὸς τῆς αἰωνιότητος, ὅπου λατρεύεται τοῦ ὑπερτάτου Δημιουργοῦ ἡ ἰσχύς και σφία.

Ἰπὸ ἀστερωπὸν οὐρανὸν ἑαρινῆς ἑσπέρας, ποῖος τῶν θνητῶν δὲν κατενόησε τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος τὴν παντοδυναμίαν; εις τὴν θέαν τοῦ ωκεανοῦ και τῶν μεγάλων ποταμῶν και ὄρεων, ποῖος δὲν ἠσθάνθη τὴν σμικρότητά του; και ἐντὸς δασῶν ἀνθούντων πλανώμενος, ποῖος δὲν ὠνειρεύθη τὸ ποιητικὸν γόητρον τῆς πρώτης τοῦ ἀνθρώπου πατρίδος, τὰ μυστήρια αὐτῆς τῆς Ἐδέμ;

Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περισσότερον ἐκπλήττει τὸν φιλοσοφούντα ἀνθρώπινον νοῦν, εἶνε ὅτι ὑπὸ τὴν ποιικίαν κρύπτεται ἡ ἐνόησις τοῦ σχεδίου· ὑπὸ τὸ ἀκανόνιστον, ἡ γεωμετρικὴ ἀκρίβεια ὑπὸ τὴν ἀνωμαλίαν, οἱ ἀλάνθαστοι φυσιολογικοὶ νόμοι. Πόσα θαυμάσια και ἀφανῆ μυστήρια δὲν τελοῦνται ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ὁσάκις εὐθυμοὶ βαδίζομεν ἐπὶ γλοεροῦ και ἀνθοστολιστοῦ λιμῶνος. Μήπως και τὰ φυτὰ δὲν ἔχουσιν ὡς οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἑρωτάς των, δι' ὧν διαιωνίζουσι τὴν ὑπαρξίν των ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρὸς ὠφέλειαν και τέρφιν τοῦ ἀνθρώπου; Τὸ αὐτὸ ἔαν εσθε και πληθύνεσθε, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ Θεὸς εις τὰ ἄρβεννα και θήλαα τῶν ζώων. ἐφαρμόζεται ἀκριβέστατα και ἐπὶ τῶν φυτῶν,

διότι και τὰ φυτὰ δι' ἄρβένων και θηλέων ὀργάνων γονιμοποιῶνται, κυοφοροῦσι και τίκτουσι τὰ ὡς ἡ σπέρματά των, ἀπὸ τῶν ὁποίων βλαστάνουσιν ἄλλα φυτὰ, ὅμοια καθ' ὅλα μετὰ τὰ ἐξ ὧν παρήχθησαν. Οὕτω λοιπὸν τὰ φυτὰ παράγονται κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου τρόπον ὡς και τὰ ζῶα, και πολλαπλασιαζόμενα καλύπτουσι και καλλύνουσι τὴν σφαιραν, τὴν πρόσκαιρον ταύτην κατοικίαν μας, ἐπὶ τῆς ὁποίας και ἡμεῖς ὡς ἄνθη παρερχόμεθα.

Ἰδὼν, παρατηρήσατε τὴν σπειροειδῆ λεγομένην Βαλισνερίαν.

Τὸ περίεργον τοῦτο ἐνυδρον φυτὸν, τὸ ἀναγόμενον εις τὴν οἰκογένειαν τῶν ὄρχαρῶν, φύεται ἀρθῶνως εις τοὺς ποταμοὺς τῆς Ἰταλίας, Γαλλίας και πρὸ πάντων εις τὸν Ῥοδανόν· ἔχει δὲ μεγάλην ὁμοιότητα μετὰ τὰ κοινὰ και τεινισειδῆ φύκη τῶν θαλασσῶν μας, ἀλλὰ τὰ ἄρβεννα εἰσὶ κεχωρισμένα τῶν θηλέων ἐπὶ ἄλλης βίξεως. Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῶν γάμων των, τὰ μὲν θήλαα ἄνθη ἐκτυλίσσουσι τοὺς ἐλικοειδῶς συνεσπειρωμένους ποδίσκους των και ἀναβαίνοντα ἐπιπλέουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, καθὼ ἔχοντα ποδίσκον μακρὸν ὅσον τὸ βάθος τοῦ νεροῦ ὅπου ζῶσι· τὰ δὲ ἄρβεννα, μὴ δυνάμενα διὰ τὸ βραχὺ τοῦ ποδίσκου των νὰ ἀναβῶσιν, ὡς ὑπὸ ἀγνώστου και μαγικῆς δυνάμεως ἐκλυόμενα, θραύουσι τὰ δεσμά των, και ἀποχωρίζόμενα τῆς βίξεως, ἥτις τὰ ἐκράτει, ἀναβαίνουσι και, ὡς ἐρασταὶ περιπολοῦντες περὶ τὴν ἐρωμένην, γονιμοποιοῦσι διὰ τῆς γύρεως (*) αὐτῶν τοὺς ὑπέρους τῶν θηλέων ἀνθέων. Μετὰ τὴν γονιμοποίησιν τὰ θήλαα συστρέφουσι πάλιν ἐλικοειδῶς τοὺς ποδίσκους των, και καταβαίνοντα ὠριμάζουσι τοὺς καρπούς των, και διαιωνίζουσιν οὕτως εις τὸν πυθμὲνα τῶν ὑδάτων τὸ εἶδός των.

Ποῖος δὲ ἀράγε εἶνε ὁ μυστικὸς και ἀφανῆς ἄγγελος, ὁ τὰ ἄρβεννα ἄνθη εἰδοποιῶν περὶ τῆς εις τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ἀναβάσεως τῶν θηλέων; Ποία εἶνε ἡ αἰτία, ἥτις τὰ βιάζει νὰ θραύσωσι τὰ δεσμά των, ἐνῶ καμμία δύναμις ἐξωτερικὴ ἢ μηχανικὴ δὲν ὠθεῖ αὐτὰ πρὸς τοῦτο;... Ἐρωτήσατε περὶ τούτου τὸν Πλάσαντα.

Ἄν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, παρατηρεῖ Γάλλος τις βοτανικὸς, ἐγνώριζον τὸ περίεργον φαινόμενον τῆς γονιμοποιήσεως τῆς Βαλισνερίας, ἤθελον διὰ τῆς ποιητικῆς των φαντασίας προσωποποιήσει Ναϊάδα, βαίνουσαν μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ

(*) Γύρις ἢ παϊπάλη καλεῖται ὑπὸ τῶν βοτανολόγων ἡ περιχωμένη εις τὰς θήκας ἢ τοὺς στήμονας τοῦ ἄρβενου φυτοῦ κεντρικὴ κόκκις, ἥτις ἀναλογεῖ πρὸς τὸ σπέρμα τῶν ζώων.

τῶν ὑδάτων ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς συνοδείας λατρευτῶν, φιλοτιμουμένων τῆς πρώτης νὰ τῆ προσφέρῃ τὰς διακαιὲς του προσρήσεις. Τὴν ἔλλειψιν ὁμως Ἑλληνικοῦ μύθου ἀνεπλήρωσε μεταγενέστερός τις ποιητῆς, ὅστις, εις ἐν ἐπὶ τῶν φυτῶν ποιήματός του, περιέγραψεν ὡς ἐφεξῆς τὸ περίεργότατον τοῦτο φαινόμενον:

Ἐ τῷ βαθυρρύθῳ Ῥοδανῷ τὸ ἀφροισμένον κύμα,
 ἔξ ῤῥηνος μίμνει ἐν φυτῶν θαμμένον ὡς εἰς μνήμα·
 πλὴν ἔταν φθάσῃ ἡ στιγμή κ' ἡ ἔρα τῶν ἐρώτων,
 μπαῦνει τοῖς ποδίσκουσιν και φαίνεται τὸ πρῶτον.
 Ὄργῶντα δὲ τὰ ἄρβεννα εἰς τὸν προορισμόν των
 προβαίνουσι, τὸν βραχυλίπτον ἔργάζοντα δεσμόν των,
 κ' ἐλευθερὰ ὡς ἐρασταὶ περὶ τὴν ἐρωμένην
 πλανῶνται, σχηματίζοντα πλῆθον εὐτυχισμένην.
 Τοῦ Ἰμηνίου τελετὴν πῶς βλέπει τις νομίζει
 ἔς τὰ ὕδατα μετὰ πομπῆς μεγάλης νὰ βαδίζει.
 Καὶ ἔταν πάλιν ὁ καιρὸς τῶν γάμων τελειόνοι,
 τὰ μηκυνθέντα μέρη του σπειροειδῶς διπλῶνει,
 και πρὶν νὰ φθάσῃ ἄσκοπα τοῦ βίου του τὸ τίρμα,
 νὰ ὠριμάτῃ σφίεται τὸ γόνιμόν του σπέρμα.

Τί δὲ νὰ εἰπῶμεν και περὶ τῆς ἐρεθισιμότητος τῶν φυτῶν;

Ἰπάρχουσι μεταξύ τῶν φυτῶν τινὰ, τὰ ὁποῖα εἰσὶ κατὰ πάντα λόγον περίεργα ὡς δεικνύοντα μεταβατικὴν κίνησιν, καθότι ἀπομακρύνονται ἐκ τοῦ τόπου ὅπου ἐφυτεύθησαν. Τοιοῦτον φυτὸν εἶνε, λόγου χάριν, ἐκεῖνο, ἐξ οὗ λαμβάνομεν τὸ σαλέπιον (salep), τὸ ὁποῖον μεταβαίνει ἀπὸ τόπου εις τόπον. Ἄλλα δὲ τινὰ τοσαύτης ἐρεθισιμότητος εἰσὶν ἐπιδεκτικὰ, ὥστε παριστῶσι τοῖς φυτολόγοις παντοῖα και διάφορα περίεργα θεάματα, μακρᾶς χρήζοντα τῶν περιγραφῆς.

Ἐκτὸς τῶν ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Ἡλίου εις διαφόρους αὐτομάτους κινήσεις ὑποβαλλομένων Ἀκακιῶν ἀπάντων γενικῶς τῶν εἰδῶν, και ἰδίως τῆς λεγομένης εὐαίσθητου Ἀκακίας και τῆς σεμνῆς και ἀγνῆς λεγομένης Ἀκακίας, ἐκτὸς τοῦ περιέργου Μήμου ἄπτου και τῆς εὐαίσθητου περιίδος, ἄτινα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑποφέρουσιν ἀνθρωπίνης χειρὸς πρόσψαυσιν, τὸ ἀνώτερον ἐρεθισιμότητος βαθμὸν δεικνύον εἶνε ἡ Μυιάγρα λεγομένη, φυτὸν σπάνιον φυόμενον εις τὰ ἔλη τῆς Καρολλίνης. Ἐκ τῆς βίξεως τοῦ περιέργου τούτου φυτοῦ φύονται φύλλα συγκείμενα ἐκ πολλῶν φυλλιδίων, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἀντικρύζουσιν ἀλλήλα ἀνά δύο. Ἄν λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ἐνός φυλλιδίου καθήσῃ ἐντομόν τι, μυῖα ἢ κώνωψ, κτλ. τότε τὸ ἀντικρύζον φύλλον πίπτει μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς και ταχύτητος ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὥστε τὸ ἐντομον ἀφρεύτως συλλαμβάνεται. Καὶ ἐάν τὸ ἐντομον δὲν ἰσχυράζῃ ἢ δὲν θανατωθῇ,

τὰ φύλλα μένουσι κεκλεισμένα· θανατωθέντος δὲ τοῦ ζώου ἢ ἐντελῶς ἰσχυράζοντος, ἀνοίγουσι πάλιν και οὕτως ἐξακολουθεῖ δι' ἐκάστην προσβολήν τὸ αὐτὸ φαινόμενον. Ἐάν δὲ τὰ φύλλα ἐγγυχθῶσι διὰ βελόνης ἢ δι' ἄλλου αἰχμηροῦ ὀργάνου, τὸ φυτὸν ἀποκρίνει ἐντὸς ἰδιαιτέρων νεκταροφόρων ἀγγείων γλυκύ τι βρευστόν, ὡφ' οὗ ἐλκύνονται τὰ ἐντομα. Εἰς τρόπον ὥστε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας τὸ περίεργον τοῦτο φυτὸν εὐρίσκεται εις παντοτεινὴν ἀσχολίαν, τὴν τῶν ἐντόμων θήρευσιν, και ἐκ τούτου ὠνομάσθη Μυιάγρα (Muscipula).

Ἐτέρον περίεργον φαινόμενον τοῦ φυτοῦ τούτου παρατηρήθη εις τὴν τῶν καρπῶν ὠριμασίν· διότι ὁ καρπὸς αὐτοῦ, ἐκρηγνύμενος διὰ μιᾶς μετὰ δυνατοῦ κρότου ὡς βοή πυροβόλου, ἐκσφενδονίζει μετὰ τοσαύτης δυνάμεως τοὺς σπόρους αὐτοῦ, ὥστε οὗτοι μεταφέρονται ἐπὶ μακροῦ διαστήματος, και ἐάν τις τύχῃ πλησίον ἤθελε τραυματισθῆ βαρέως.

Θαυμαστά ὄντως τὰ ἔργα σου, Πάντορε Κύριε!
 Θ. Γ. Ο.



ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ. — Ἐπὶ μιᾶς τῶν μεγάλων ὁδῶν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ὑπῆρχε πρὸ πολλῶν χρόνων ὑψωμένον μέγα ἄγαλμα ἐκ μαρμάρου, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην:

Τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Μαΐου,
 τὴν στιγμὴν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου,
 εἶ ἔχω τὴν κεφαλὴν ἐκ χρυσοῦ.

Ἰπὲρ τὰ διακόσια ἔτη ὑπῆρχεν ὑψωμένον τὸ φέρον τὴν τοιαύτην παράδοξον ἐπιγραφὴν ἄγαλμα, ὅλοι δὲ οἱ διαβαίνοντες παρ' αὐτὸ ἀνεγίνωσκον αὐτήν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε ποτὲ δυνήθῃ νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστηριώδες αὐτῆς νόημα. Σκρακηνὸς δὲ τις, διαβαίνων ποτὲ ἐκεῖθεν και ἀναγνοὺς τὴν ἐπιγραφὴν, ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰ καιρὸν καθήσας παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ ἀγάλματος, και ἐνόμισεν ὅτι ἐμάντευσε τὸ δηλούμενον, χωρὶς ὁμως νὰ φανερώσῃ εις κανένα τὴν παραμικρὰν ὑπόφιν περὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἀνακαλύψεώς του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου μηνὸς τοῦ ἔτους ἐκείνου εἶγεν ἡδὴ παρέλθει, ὁ Σκρακηνὸς ἀνεχώρησεν εις τὴν πατρίδα του, και τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἐφρόντισε νὰ ἐπανέλθῃ εις Νεάπολιν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου. Τὴν δὲ πρώτην τοῦ Μαΐου, ἐλθὼν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εις τὸν τόπον ὅπου εὐρίσκετο τὸ φέρον ἄ-

γυμνα, καὶ παρατηρήσας ἀκριβῶς τὸ μέρος ὅπου ἐληγεν ἡ σκιά τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος, καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἥλιος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἔσκαψεν ἐκεῖ τὴν γῆν καὶ ἐπέτυχε μέγαν θησαυρόν.

ΑΛΛΑ... — Ὁ τύραννος οὗτος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὁ κατὰ τῶν ἰδεῶν μας ἀσπίδα Μεδούσης προτεινῶν οὗτος δαίμων, ὁ Κερβέρου κεφαλὴν ἀνυψῶν κατὰ τῶν ἐπιθυμιῶν μας, τὸ ἀλλοπρόταλλον Ἀλλά, εἰς πόσων τὰ στόματα δὲν φέρεται ὡς δεινὸν ἐπιχείρημα, καὶ πόσων δὲν ἀνατρέπει τὰ σχέδια!

« Θὰ τῷ ἔγραφον, λέγει ὁ εἷς, τὴν ἰδέαν μου εὐχαρίστως· ἀλλά... »

« Θὰ τῷ παρεῖχον τὴν θέσιν ταύτην, λέγει ὁ ἄλλος, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλει ἐπιτύχει· ἀλλά... »

« Θὰ τὴν ἐνυμφεύω μετὰ χαρᾶς, σκέπτεται ὁ τρίτος· ἀλλά... »

Τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀλλὰ κατέχει τὰ τρία τέταρτα τῆς βίβλου τῆς Βιμαρμένης, καὶ τὰ ἐννέα δέκατα τῆς συνδιαλέξεώς μας· ἡ ἀρνησις, ἡ ἀνέχεια, ἡ κακία, ἡ μοχθηρία, ἡ καταλαλιά, μεταχειρίζονται τὸ ἀλλὰ ὡς παλλάδιον.

« Θὰ τὸν ἐδοῦθον τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, θὰ ἐκτιζον νοσοκομεῖα, θὰ ἐνεψύχωνα τὰς ὠραίας τέχνας, ἀλλά!... »

Τί δεινὸς ἔκτωρ τὸ ἀλλὰ! ἀνυπέροβλητον τεῖχος, ἀναστέλλον πᾶσαν στοργὴν, πᾶσαν βούλησιν, πᾶσαν ἐπιθυμίαν μας, καὶ ἔτι πλέον ἐπιπρεάζον τὰ αἰσθήματα, τὰς κρίσεις καὶ τὰς ἰδέας μας! Ἀλανθᾶτως λοιπὸν δύναται τις νὰ ἀποκαλέσῃ τὸ ἀλλὰ ὀπισθοδρομητικὸν δαιμόνιον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΑΓΕΣΤΟΥ. — Ἐξῆς περὶ τὰ μέτα τῆς Β' ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος περίφημος τις γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος, Πτολεμαῖος Κλαύδιος καλούμενος, ὁ ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου. Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἀναφέρεται καὶ ἡ πολύτομος Γεωγραφία του, εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς εἰς πολλὰ ἄλλα Ἑλληνικὰ συγγράμματα, συνέβη τὸ ἐξῆς παράδοξον:

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶχεν ἐπιγράψῃ ὁ Κλαύδιος Σύνταξιν. Φαίνεται δὲ ὅτι μεταγενέστεροι ἐκδόται εἶχον προσθέσει ἐν ἀρχῇ τῆς βίβλου τὸ ἐπίθετον μεγίστη, εἴτε διὰ τὸν ὄγκον τῆς συγγραφῆς, εἴτε διὰ τὴν κατ'ἐκείνους τοὺς χρόνους μάλιστα σπουδαιότητα αὐτῆς. Ὅτε δὲ οἱ Ἀραβῆς μεταφρασταὶ ἐπεχειρήθησαν κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα νὰ μεταφράσωσι καὶ τὴν βίβλον

ταύτην, τὸν μὲν ἀρχικὸν τίτλον αὐτῆς μετέτρεψαν, μεθερμηνεύσαντες αὐτὸν διὰ τῆς λέξεως Κιτὰπ ἢ Ταχρίρ, τουτέστι βίβλος, τὸ δὲ ἐπίθετον τοῦ πρωτοτύπου μεγίστη διατήρησαν ἀμετάτρεπτον, προτάξαντες αὐτοῦ μόνον τὸ Ἀραβικὸν ἔλ· ὥστε ἡ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Μεγίστη σύνταξις ἐπιγεγραμμένη μετωνομάσθη ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀράβων Κιτὰπ ἔλ μεγίστη. Ἄλλ' οἱ καλοὶ Εὐρωπαῖοι Ἀραβισταὶ, οἱ κατὰ πρῶτον μεταφράσαντες τὴν βίβλον ταύτην ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ, ἐκλαβόντες τὴν μὲν Ἀραβικὴν μετάφρασιν ὡς πρωτότυπον συγγραφῆν, τὸ δὲ ἐπίθετον ἔλ μεγίστη ὡς ὄνομα τοῦ συγγραφέως, μετέφρασαν τὴν ἐπιγραφὴν λίαν ἀστείως « Βίβλος τοῦ Ἀλμαγέστου. » Καὶ ὁ τίτλος οὗτος, καθιερωθεὶς, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς πολυχρονίου χρήσεως, διατηρήθη μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἐκδόσεις τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη τὸ Ἑλληνικὸν πρωτότυπον κατέστη γνωστὸν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους.

Πόσα ἄλλα ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα δὲν ἐγένοντο θύματα τοιούτων παρατραγῶδων παρανομασιῶν.

ΓΝΩΜΙΚΑ. — Ἡ ὑπόκρισις εἶνε ὁ φόρος, τὸν ὁποῖον ἡ κακία τελεῖ εἰς τὴν ἀρετὴν.

— Ἡ συνειδήσις εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς, τὰ δὲ πάθη εἰσὶν ἡ φωνὴ τοῦ σώματος.

— Ἡ κακολογία εἶνε ἀνανδρὸς· αὐτὴ ξιφρομαχεῖ πάντοτε κατὰ ἀπόντων.

— Ἡ μὲν φύσις κάμνει τοὺς γονεῖς, ἡ δὲ στιγμή κάμνει τοὺς γνωρίζους, ὁ δὲ χρόνος τοὺς φίλους.

— Ἡ ζωὴ τοῦ φιλαργύρου εἶνε μία κωμῶδια, εἰς τῆς ὁποίας μόνον τὴν τελευταίαν σκηνὴν ἐπικροτοῦσι.

— Τὸ ἀναγινώσκειν φέρει τὴν πολυμαθειαν· τὸ γράφειν, τὴν ἀκρίβειαν· τὸ λέγειν τὴν ἐτοιμότητα.

— Ὡς τὸ λίχνισμα χωρίζει τὸν σίτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου, οὕτως ἡ θλίψις ἐκκαθαρίζει τὴν ἀρετὴν.

— Ἡ κενοδοξία εἶνε τὸ πρῶτον φυτὸν, ὅπερ βλαστάνει ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, καὶ τὸ τελευταῖον ὅπερ ἐκρίζουται.

— Ἡ κενοδοξία εἶνε ὁ χιτῶν, τὸν ὁποῖον οἱ σοφώτεροι ἐκδύονται τελευταῖον.

— Σέβας παραγγέλλει ἡ ἀρετὴ καὶ πρὸς τὸ ἐνδύμα τοῦ ἐπαίτου.



ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΣ.

Εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς πληγῆς τῆς, ζῶν ἀκριβῶς πονηρὸν, μὴ Ἀλώπηξ, τοξευθεῖσα καὶ εἰς βόρβορον πεσοῦσα, ἐνὶ ἐπάσῃ νοσοῦσα, ὡς παράσιτον ἐλκεί μιλίων σμήνος ὀλλήρον· ἤτις δὲ τὸ θεῖον, καὶ στεναχούσα ἠπτόρει πῶς κατήντησε καὶ μίαια νὰ τὴν τρώγουν αἰμοβόροι!

« Κατ' ἐμοῦ λοιπὸν νὰ πέσουν, κατ' ἐμοῦ τῆς λεπτοτέρας καὶ τῶν τετραπόδων ὄλων ἐνταῦτο πανουργοτέρας! »

« Ἡ οὐρά μου ἢ ὀσεία λοιπὸν τί μὲ ὠρελεῖ; »

« Ὅπως ἔζων τί δὲν ζῶσαι; »

« τῆς Ἀλώπηκος τὸ κρέας τώρα θὰ νοστιμειθῶσι; »

« Ἐρῆε, ὡ ὀλληροτάτη καὶ ἀκόρετος φυλῆ! »

« Ἀκανθοχοῖρος τις γείτων τὴν ἀκούει μυρομένην, κ' ἐκ τ' ἀπλήστου σμήνους θέλει νὰ τὴν σῶσῃ τὴν καυμένην. »

« Τὰς ἀκάνθας μου, τῆ λέγει, ἀπαξ μόνον νὰ τανύσω, δι' αὐτῶν ἑκατοντάδας μίαια θὰ διατρυπήσω! »

« κ' ἐκ τῶν πόνων παρευθῆς, δυστήνε, θ' ἀπαλλαχθῆς. »

— « Ὁ! μὴ τύχη καὶ τὸ κάμη, φιλε μου ἡγαπημένε! ἀρησέτας ν' ἀποφάγουν, αὐταὶ εἶνε χορτασμένοι! »

« ἄλλο σμήνος πεινάλεον κατ' ἐμοῦ θὰ ἐφορηθῆσῃ, καὶ δριμύτερα τὸ αἶμα τῆς πληγῆς μου θὰ βογήσῃ! »

« Ὁ Ἀριστοτέλης τ' ἄνω ἐφαρμῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Παραδείγματα δὲ πλῆθος εἰς οὓς ἤδη ζῶμεν τόπους ἔγομεν, τῶν δημοσίων πλείστους καταβροχθιστὰς, αὐλικούς καὶ ὑπαλλήλους, ὑπουργοὺς καὶ δικαστὰς. Οἱ τοιοῦτοι ὅσῳ μᾶλλον τὴν κοιλίαν των πληροῦσι, τόσῳ ἦττον ἐνοχλοῦσι. »



ΠΟΙΚΙΛΑ

ΑΝΕΚΑΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ.

« Ἀσπλαγχνί! ἔλεγεν εὐαίσθητός τις νεανίας πρὸς τὴν ἐρωμένην του· βλέπεις ὅτι κατακαίωμαι ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ σου, καὶ σὺ δὲν παύεις τοῦ νὰ μὲ ὑποδέχεσαι μὲ τοιαύτην ψυχρότητα; — Ὁ! φιλε μου, ἀπήντησεν ἡ νεῦνις, πόσον θέλεις νὰ ἦσαι πάντοτε ἀδικός! Καὶ τί ἄλλο, σὲ παρακαλῶ, ἡδύνατο νὰ ἐλαττώσῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν φλόγα, ἦτις, ὡς λέγεις, σὲ κατακαίει, παρὰ ἀρκετὴ δόσις ψυχρότητος; »

Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, ὑβριζόμενός ποτε ὑπὸ Ἀθηναίου τινὸς αἰσχροῦς διαγωγῆς ὅτι εἶνε βάρβαρος, ἔδωκε τὴν ἐξῆς εὐστοχωτάτην ἀπάντησιν: « Εἰς ἐμὲ μὲν εἶνε ὄνειδος ἢ πατρὶς, σὺ δὲ εἶσαι τὸ ὄνειδος τῆς πατρίδος σου. »

Ναύτης τις, μόλις εὐρῶν πρόσφορον καιρὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν Θεὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ καὶ ἐκ τῆς ξηρᾶς, εἰσηλθὲν εἰς ναὸν ὅπου Φλάρος τις ἔτυχε νὰ διδάσκη περὶ τῶν ἀρετῶν ἐνὸς Ἀγίου Φραγκίσκου. « Νὰ τὸν κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν μαρτύρων; ἔλεγεν ὁ Φλάρος βήτωρ· οὐχί! ἦτο μεγαλύτερος ἐκείνων... Νὰ τὸν κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων; οὐχί! διότι ἦτο πολὺ κατώτερος... Νὰ τὸν θέσωμεν μεταξὺ τῶν Ἀγγέλων; οὐχί, οὐχί! Μεταξὺ τῶν Χερουβεὶμ καὶ τῶν Σεραφεὶμ; οὐχί! εἶνε μείζωνος τιμῆς ἄξιος. » Εἶτα δὲ, χειρονομῶν ὡς πυγμαῖος, ἀνέκραξε: « Ποῦ νὰ τὸν θέσωμεν λοιπὸν τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον; ποῦ νὰ τὸν θέσωμεν; » Ὁ δυστυχὴς ναύτης, ἀπαυδήσας ἀπὸ τὴν λογοδιάρρηαν τοῦ Φλάρου, παλιλλογούντος καὶ μηδὲν λέγοντος, ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἀπῆλθε τῆς ἐκκλησίας, λέγων: « Θέσε τον εἰς τὸ ἴδιόν μου κάθισμα, ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ εὐρῆς δι' αὐτὸν τὸν ἄλλον θέσιν! »

Σοφὸς φιλόζωος, ἀποδειχθεὶς ἐνοχὸς σφοδρᾶς ἐξυβρίσεως κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἀτόμου τοῦ βασιλέως καὶ ὑποκινητῆς στάσεως, συναλήφθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Προσελθὼν δὲ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος, ἐξαιτούμενος συγγνώμην καὶ τὴν ἐπιεικειάν του. « Ἡ μόνη χάρις, ἦν δύναμαι νὰ σοὶ κάμω, τῷ εἶπεν ὁ ἡγεμῶν, εἶνε νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἐκλέξῃς τὸν τρόπον τοῦ θανάτου σου· πρέπει λοιπὸν ἀμέσως νὰ ἀποφασίσῃς τοῦτο, καὶ σὲ ὑπόσχεται ὅτι θὰ διατηρῶ τὸν λόγον μου. » Ὁ φιλόσοφος, ἔχων ἀρκετὴν ἐτοιμότητα, εἶπε: « Σεβόμενος τὴν διαταγὴν τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος, ἐκλέγω τὸν εἶς τοῦ γῆρατος θάνατον. » Καὶ οὕτω διὰ τῆς εὐφροῦς ταύτης ἀπαντήσεως κατώρθωσε νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἀφευκτὸν θάνατόν του.

Κωμῶδός τις εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς ἀξιωματικὸν, ὅστις ἐξῆτει νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ: « Μὲ τέσσαρας πῆγεις ὑφάσματος ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ κάμῃ εἰς δύο λεπτά τῆς ὥρας ἀνθρώπον ὡς σὲ, ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια τῆς φύσεως καὶ εἰκοσιν ἔτη τούλάχιστον διὰ νὰ γίνῃ ἀνθρώπος ὡς ἐγώ. »

Κυρία τις έπορεύθη προς έπίσκεψιν μιζς φίλης της, ήτις είχεν εξέλιθει πρό ολίγου εις τον περιπατον· μη εύρουσα δε αύτην, ήναγκάσθη να την περιμείνη, και ήρχισε να περιεργάζεται τα δωμάτια του οίκου, όπου έφ' όλων των επίπλων και σκευών ήτο έπιχειρημένος άφθονος κονιορτός. Θέλουσα λοιπόν να δώτη έν μικρόν μάθημα καθαριότητος εις την φίλην της, έγραψε παντού επί του κονιορτού διά του δακτύλου της την λέξιν βρωμα. Όταν δε την έπαύριον, άπαντήσασα την φίλην της, τή είπεν ότι χιές ήλθε να την ίδη, α Τό έγνωρίσα, άπήνησεν εκείνη, διότι έγραφέτε το όνομά σας έφ' όλων των επίπλων της οικίας μου. »

Κατά τινα σκοτεινήν νύκτα τυφλός τις περιπατεί εις την όδόν, κρατών άναμμένον λύχνον και φέρων επί των ώμων λάγηνον. « Φίλει προσεφώνηστέ τις άπαντήσας αύτόν, εις τί σε χρησιμοποιεί το φώς τουτο; δι' έτε δέν είναι το αύτό ήμέρα και νύξ; » Είς ταύτα άπεκρίθη γελών ο τυφλός: « Δέν φέρω διά τον έκυτόν μου το φώς, διότι, ως βλέπεις, δέν έχω διόλου ανάγκην αυτού, αλλά διά τους σκωτός ως σε, διά να προσέχωσι μήπως πέσωσιν έπάνω μου και συντρίψωσι την λάγηνόν μου. »

Έκκλησιαστικός ήρώτα μικρόν παιδίον, πού είναι ο Θεός — Θέλω σς άποκρίθῃ, είπε το παιδίον, άφού με είπητε πού δέν είναι. »

« Έχετε ορθολομούς δύο άδάμαντας, έλεγεν έρωτόληπτος νέος προς νεάνιδα, οι δε άδάμαντες δέν άρνούνται εις κανένα την λάμψιν των· ύμεις όμως διατί είσθε τόσον σκληρά προς έμέ; — Η σκληρότης, άπεκρίθη ή νέα, είναι δυστυχώς ιδιότης, την οποίαν έχουσιν οι άδάμαντες. »

Νέος τις άξιωματούχος, έναντίον της αυστηράς απαγορεύσεως, περιδιάβαζε ποτε, πολιτικόν στολήν ένδοξομένης, μετά της έρωμένης του εις το Σανσουσί, νομίζων τον βασιλέα άπόντα εις Ηοσδαμην. Έξαφνα Φριδερίκος ο μέγας παρουσιάζεται ένώπιόν του, και γνωρίσας αύτόν τον έρωτά ποίος ήτο και πώς έλάγετο. Ο άξιωματούχος έσυγχρίσθη κατ' άρχάς, άλλ' είχε τόσην άγχίνουαν ώστε να είπη: « Είμαι άξιωματούχος, άλλ' ήδη είμαι μεταμφιεσμένος. » Ηρεσεν εις τον βασιλέα ή άγχίνοια αύτη, ώς και περιωρίσθη μόνον εις το να άπαντήσῃ: α Λοιπόν αναχώρησον άγγλίγωπρα, πριν σε ίδῃ ο βασιλεύς! »

Ηγεμονίσκος της Γερμανίας, διέταξε ξένον τινά Κόμητα να εξέλιθῃ του μικρού κράτους του έντός εικοσιτεσσάρων ώρών. — α Μεγάλως εύγνωμονώ προς την Ύψηλότητά του, άπήνησεν ο ξένος προς τον άπεσταλμένον του Πρίγκηπου, διότι μοι δίδει τόσην μακράν προθεσίαν, ένφ τρία τέταρτα μόνον της ώρας με άρκοῦσιν όπως εξέλιθω του Κράτους του. »

Καθηγητής της Ρητορικῆς άνεγίνωσκεν εις τους μαθητάς του λαμπρόν τινα έπιτάριον εις τον Τουρένον. Μαθητής τις, όστις είχεν αισθανθῃ ήλιας τας καλλονάς του λόγου, είπε κακθούλιως εις ένα των συμμαθητών του, ον άπεκάλουν γλευαατικώς Βοστούετον διά την κλίσειν του εις την Ρητορικῆν. α Πότε θέλεις κατορθώσει να κάμης τοιούτον λόγον, Κύριε Βοστούετε; — Όταν σύ γίνης Τουρένος, άπεκρίθη ο άλλος. »

Χωρικός τις έδερε τον όνον του έν μέτρῳ της πλατείας πρωτεουσῆς τινός. Δύο εύγενείς αυλικόι διερχόμενοι τῷ λέγουν: α Λέ! φίλε, δέν έχεις συνείδησιν; διατί μεταχειρίζεσαι ούτως αύτό το άθλιον ζών; » Τότε ο χωρικός, έκβαλών τον πιλόν του, στρέφεται προς τον όνον και ύποκλινόμενος πρό αύτοῦ, α Συγγνώμη, Κύριε όνε μου! τῷ λέγει· δέν ήξευρα ότι έχεις συγγενείς και προστάτας εις την Αύλήν. »

Έπί Έβρίκου του Δ' έπρόκειτο να άνοιχθῃ ή όδός Δελφίνος· άλλ' οι Αύγουστίνωι, των οποίων ο κήπος εξέτεινετο άρκούντως· επί του άναγκαιοῦντος γηπέδου, άπήτην τον ύπερρῳχον τιμήν, ώστε ήτο αδύνατον να συγκτανεύωσιν εις την άγοράν του. Πλήρης όργῆς ο βασιλεύς προσεκάλεσε τον Ηγούμενον, εις ον έδωκε προθεσίαν δύο ήμερών διά να κρημνίσῃ τον τοίχόν του, άλλως ήπέλει ότι έμελλεν ο ίδιος να έλθῃ να τον κατατρέψῃ διά των κανονίων. — α Μεγαλειότατε! άπεκρίθη ύποκλινόμενος ο μοναχός, τίς δύναται να άντισταθῃ εις τας θελήσεις της Ύμετέρας Μεγαλειότητος, άφού μέλιστα έπιστηρίζεσθε επί του κανονικοῦ δικαίου; »

Γασκόνος τις έλεγεν ότι εις μίαν πάλην τόσον καλά κατώρθωτε να κολλήτῃ τον αντίπαλόν του επί του τοίχου, ώστε διά πολλήν ώραν τον έξελάμβανον ως ζωηροτάτην τοιχογραφίαν.



Η ΠΑΝΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. (*)

Πού της απλήστου διανοίας, πού ο θνητός ο τολημίας θέλει τους τέρμονας όρίσει; με τέγνην νέαν καθ' ήμέραν, της πρώην τερατωδεστέραν, αύτός αύτόν θαμειοί κ' εκπλήσσει.

Γίγαντας έχει άοράτους δούλους πιστούς και άκαμάτους, προθύμους εις τας προσταγάς του· Ατμός, Ηλεκτρισμός καλούνται, παντού άγγέλλοντες ίκνούνται τα κρήτη και τας έντολάς του.

Ούτως ο Ζεύς ποτε συμμάχους δεινῆς δυνάμεως και τάχους, φρουρούντας πρόσω και κατόπιν, είχε Βοιάρειον εκείνον, και τους έργάτας των πυρίνων βελών, τον Βρόντην και Στερόπην.

Παντού προφθάνει ταχυπόρος· δέν τον αναγκαίτίζει όρος, ή θάλασσα· έκτεταμένη· εις το υγρόν ίδου πέδιλον ήρμα τροχίλατον κυλίων, ήσας με δαίμονα προβαίνει!

Έπί όδοῦ σιδηρηλάτου εις το πυρίπνου δχημά του ο κεραυνός ήνοχεύει, ύπερ των ποταμών το βέον ύδωρ κ' εις σπλάγγνα των όρέων ταχύς ως άνεμος δδύει.

Το βάθος της άδύσου βρέμει· ή γῆ άντιβροντῆ και τρέμει· μάτην έντός στενοῦ κοιτώνος ο άκρατής Ατμός σφαιράζει· ο Νους ο βασιλεύς δαμάζει την λύσαν του φρικτού Τυφώνας!

Διά δεινῆς υπερανθρώπου τέγνης, του χρόνου και του τόπου κατήργησε τας άποστάσεις· ή άστραπή τας έρωτήσεις, ή άστραπή τας άποκρίσεις· εις γῆς φέρε και θαλάσσης.

(*) Το όραϊόν τουτο λυρικόν τιμάχιον έγραψεν ο άδουσοστεφής ποιητής κατά μέμψιν του β' χωροῦ της Αντιγόνης του Σοφοκλέους, οῦ ή άρχῆ: α Πολλά τα δεινά, που δέν άνθρώπου δεινότερον πέλει. » Έκαστος δύναται να θαυμάσῃ το έπιτυχές της μεμψείως, παραβάλλον το ποίημα με το έν λέγω χωρικόν τιμάχιον. Σ. Ε.

Προς τον άστεροφωγῆ αϊθέρα, ή μυριόφωτος έστέρα των πόλεων του άμλλήται· τοιούτον έχει άει βέον φώς κρουνηδόν, ήλιον νέον κ' ήμέραν ν' άντιμυχανάται.

Ω άγχινοίος πολυτρόπου! ζωγράφος άντι του ανθρώπου ο ήλιος εις πινακίδα έν άκαρεί στιγμῆς εικόνα με χρυσῆν γράφει λαμπηδόνα, ως με θεότευκτον γραφίδα.

Διά φαρμάκων λαθιπόνων των δαιμυτάτων άληθδόνων την αίσθησιν κατακοιμίζει· το Διός πυρ τα πάντα φλέγει, αλλά των οίκων του ή στέγη ως ύδωρ το διοχετίζει.

Εις τον πυθμένα της άδύσου περιπατεί, παρόν εξίσου κ' εις των νεφών τας άκρωτείας. Πού θέλει φθάσει τίς ήξευρει; τα πάντα εύρεν ή θά έύρη, τα πάντα, πλην της εύτυχίας!

Ι. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

17.

Πέντε γράμματα λαμβάνω άντι κεφαλών έγώ, τί δε γίνομαι με ταύτα, πρόσεξε, σοι έξηγοί: Με το πρώτον ανταμείβω των άνδρών τας άρετάς, και πολλάκις ως βραβείον δίδομαι 'ς τους νικητάς. Με το δεύτερον με βλέπεις ένδυσμα άπλοϊκόν, εις τους πρώτους των ανθρώπων κ' εις τους πλείστους των βοσκών. Με το τρίτον άπαντώμαι εις τους ταύρους 'ς τας άλλας, και ή έλαφος με έχει, και ο βοῦς και ή δορκάς. Με το τέταρτον ύπάρχω τ' έλος πάντων επί γῆς, και εις τουτο άν προσέξῃς χωρίς άλλο μ' έξηγείς. Με το πέμπτον δε με φεύγουν άπαντες ως τρομερόν, φρίκην έμποῦ, και είμαι άγριον και φοβερόν.

Γ. Μ. ΒΑΝΝΙΕΡΗΣ.

ΑΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 18 ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Ζωμάς.



Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Συνέχεια τοῦ Ι' κεφαλαίου.)

Ὁ ἀήρ εἶνε βρευστόν βαρῦ, λεπτόν, διαφανές, ἀόρατον ἀλλ' αἰσθητόν, καὶ εἰς ἄκρον ἐλαστικόν καὶ πιέσεως ἐπιδεκτικόν. Ἡ ἐλαστικότης τοῦ δὲ αὐτῆ ἔχει μεγίστην ἐπιβρόσῃν εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς τῶν ζώων, καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ ἐκ τριῶν κυρίων ἀερομόρφων οὐσιῶν, (ἐκ τοῦ ὀξυγόνου, στοιχείου ἐπιτηδείου εἰς ἀναπνοὴν τῶν ζωϊκῶν σωμάτων, ἐκ τοῦ νιτρογόνου ἢ ἀζώτου καὶ ἐξ ὀλίγου ἀνθρακικοῦ ὀξέως), πάντα τὰ ὄντα ὀφείλουν τὴν διατήρησίν των. Περιέχει δὲ ὁ ἀήρ 79 μέρη ἀζώτου καὶ 21 ὀξυγόνου, καὶ εἶνε 77 φορές ἐλαφρότερος τοῦ ὕδατος. Ἔχει δὲ τὴν ἰδιότητα νὰ διαιρῆ καὶ νὰ ὕλα τὸ φῶς, καὶ εἰς αὐτὸν ἐπομένως ὀφείλεται τὸ λυκαυγές καὶ ἡ αὐγὴ, αἱ ἡσυχοὶ ἐκεῖναι μετακινήσεις, δι' ὧν μεταβαίνομεν ἀκλονήτως καὶ ἀνεπαίσθητως σχεδὸν ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν νύκτα καὶ ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα λοιπὸν εἶνε εἶδος ὠκεανοῦ, περιβάλλοντος τὸν πλανήτην μας καὶ κυμαινομένου περὶ αὐτὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νηχόμεθα ὡς οἱ ἰχθύες ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ἐὰν ἀφηρεῖτο ἡ ἀτμοσφαῖρα ἀπὸ ἐν ὁποιοῦνδήποτε μέρους τῆς οἰκουμένης, τὰ νερὰ τοῦ μέρους ἐκείνου, καταθλιβόμενα ἀπὸ τὴν βαρύτητα τοῦ περιεξέως ἀέρος, ἤθελον ἀναψῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἐὰν δὲ ἔλειπεν ὅλως διόλου ἡ ἀτμοσφαῖρα, τὰ πλείοτερα βρευστὰ ἤθελον μεταβληθῆ εἰς ἀτμὸν ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ὅλα δὲ τὰ ἐλαστικὰ ὑγρά, τὰ ὁποῖα περιέχονται εἰς τὰ σώματά μας καὶ εἰς τὰ τῶν ἄλλων ζώων, ἤθελον διαρρήξει αὐτὰ, καὶ τρομερὰ πανωλεθρία ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἀναπόφευκτον ἀποτέλεσμα. Ἐὰν τὸ ὀξυγόνον ἀφηρεῖτο ἀπὸ τοῦ ἀέρος, τάχιστα τὸ φῶς ἤθελεν ἐκλείψει, καὶ ἤθελον καταναλωθῆ αἱ ζωτικαὶ ἡμῶν δυνάμεις· ἐὰν δὲ τὸ ἀζώτον ἀφηρεῖτο, τὸ ὀξυγόνον ἤθελε πυρπολήσει εὐθὺς ὀλοκλήρον τὴν φύσιν, καὶ ἔχι μόνον ξύλα, πνεύματα καὶ καύσιμοι ὕλοι ἤθελον ἀνάψει, ἀλλὰ καὶ πέτραι, σιδήρος καὶ ἄλλα μέταλλα ἤθελον κατακτῆ με ἀπίστευτον ταχύτητα.

Ὁ ἀήρ εἶνε ἐπίσης ὁ θαυμάσιος καὶ ταχύς διαπορθμευτῆς τῶν ὀσμῶν καὶ τῶν ἡχῶν. Εἶνε δὲ κινήτος, διότι ἂν ἦτο ἀκίνητος, οὔτε τὰ νέφη ἤθελον περιφέρονται ὅπως ποτίζωσι τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς ὡς ἄλλαι ποτίστραι, ἀλλ' ἤθελον ἵστασθαι πάντοτε ἀκίνητα ὑπεράνω τῶν ὑδάτων,

ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται, καὶ οὕτω τινὲς μὲν τόποι θὰ ἦσαν αἰωνίως ξηροὶ καὶ ἄκαρποι, εἰς ἄλλους δὲ θὰ ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου ἀόρατος ὁ ἥλιος· οὔτε οἱ ἀτμοὶ, αἱ ἀναθυμιάσεις καὶ ὁ καπνὸς ἤθελον ὑψοῦνται, ἀλλὰ μένοντες ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ἐγένων ἐπιδημικὰς νόσους καὶ θανάτους, οὔτε τὰ ἱστιοφόρα πλοῖα ἤθελον κινεῖσθαι, κτλ.

Ὁ ἀήρ διαστέλλεται ἐπίσης ὡς πάντα τὰ σώματα, καὶ ἀραιούται διὰ τῆς θερμότητος· ὅσον δὲ ἡ θερμοκρασία εἶνε μεγαλητέρα, τόσον καὶ ὁ ἀήρ γίνεται ἐλαφρότερος, καὶ πάλιν ὅσον ἡ θερμοκρασία ὑπάρχει κατωτέρα, τόσον καὶ ὁ ἀήρ γίνεται βαρύτερος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκ τῶν συστολῶν καὶ διαστολῶν τούτων, εἰς τὰς ὁποίας προστίθενται πολλάκις καὶ τὰ αἷτια τῆς ταχείας περιστροφικῆς κινήσεως τῆς Γῆς, διαταράσσεται ἡ ἰσορροπία τοῦ ἀέρος, οὗτος, καθὸ σῶμα βρευστόν, κινεῖται ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος ὅπως ἀναπληρώσῃ τὰ ἀραιωθέντα μέρη· ἡ κίνησις δὲ αὕτη τοῦ ἀέρος λέγεται ἀνεμος.

Ὀλίγα δὲ τινα καὶ περὶ τῆς εὐεργετικῆς τοῦ θερμογόνου ἐπιβρόσῃς ἐπὶ τῶν σωμάτων, ὅπερ γεννᾷ ἡ γῆ καὶ ἀναπτύσσει ὁ ἥλιος, δὲν ἤθελον εἶσθαι ἄσκοπα. Ἡ φυσικὴ στάσις παντὸς σώματος εἶνε τὸ νὰ εὐρίσκεται πάντοτε συγκεκριμένον μετὰ τινος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μεγάλης ποσότητος θερμογόνου, τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεκδύεται ποτὲ καθ' ὀλοκλήριαν· διότι, ἂν τοῦτο συνέβαινε, ἕκαστον σῶμα ἤθελεν ἀποβῆ σκληρότερον τοῦ χάλυβος καὶ τοῦ ἀδάμαντος. Τὸ θερμογόνον λοιπὸν, παρεντιθέμενον μετὰ τῶν μορίων τῶν διαφόρων σωμάτων καὶ διαχωρίζον, οὕτως εἶπειν, αὐτὰ, δίδει εἰς αὐτὰ τὴν μαλακότητα, τὸ εὐήλατον, τὴν ἐλαστικότητα, καὶ κατὰ τὴν ποσότητά του τὰ μεταβιβάζει πρῶτον εἰς τὴν στάσιν τοῦ βρευστοῦ, καὶ ἔπειτα καθόσον αὐξάνει εἰς τὴν τοῦ ἀτμοῦ. Ἄνευ τοῦ θερμογόνου τὸ ὕδωρ καὶ ὅλα τὰ βρευστὰ θὰ ἦσαν βράχοι ἢ τμήματα πάγου, σκληρότερα τοῦ σιδήρου. Εἰσδύει δὲ μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐκολίας μετὰ τῶν μορίων πάντων τῶν ἐγνωσμένων σωμάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἐπίσης εὐκόλως τὸ ἀφίνοσι νὰ ἐκρύγη· καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον πηγνυται τὸ ὕδωρ, τουτέστιν ἀποβάλλει τὴν ἀρκοῦσαν αὐτῷ θερμότητα, ὥστε νὰ διατηρῶνται τὰ μόριά του κεχωρισμένα.

Ἐκ τούτων λοιπὸν συνάγεται ὅτι ἀτμοσφαῖρα, ἀήρ καὶ θερμογόνον πρέπει νὰ ὦσι τὰ τρία πρῶτα συστατικὰ πάσης σφαίρας, καὶ ὅτι, αὐτῶν μὴ ὑπαρχόντων, ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ ἐπὶ τινος πλανήτου.

P.

('Ακολουθεῖ.)